

EN CARTELL

Atemptats contra la seva vida

El camp
Martin Crimp

L'OBRAJOR DE LA SALA BECKETT

Martin Crimp Nascut el 1956 a Dartford, al comtat de Kent (Anglaterra), va assistir al Pocklington Grammar School, al Yorkshire (on va coincidir amb el dramaturg Tom Stoppard). Més tard, va estudiar anglès al St Catharine's College de Cambridge, on va estrenar la seva primera peça *Clang*, inspirada en Samuel Beckett i Eugène Ionesco. Graduat el 1978, va escriure una col·lecció de petits relats, *An Anatomy*, i una novel·la, *Early Days*. Com a dramaturg professional, va debutar a la dècada dels vuitanta amb unes primeres peces estrenades a l'Orange Tree Theatre de Richmond: *Living Remains* (1982), *Four Attempted Acts* (1984), *Dealing with Clair* (1988) i *Play with Repeats* (1993). A la dècada dels noranta, va començar la seva col·laboració amb el Royal Court Theatre de Londres on va muntar *No One Sees the Video* (1990), *The Treatment* (1993), *Attempts on Her Life* (1997) i *The Country* (2000). També va estrenar *Getting Attention* (1991), al West Yorkshire Playhouse, de Leeds. Entre els seus darrers treballs, destaquen *Face to the Wall* (Royal Court, 2002), una mena de nota a peu de pàgina d'*Attempts on Her Life*, en què torna a abordar les formes de violència domèstica de la societat contemporània; *Advice to Iraqi Women*, una reposta crítica a la ignominiosa invasió angloamericana de l'Iraq (lectura dramatitzada al Royal Court, 2003; publicada a la premsa britànica), i *Cruel and Tender* (Young Vic, 2004), en què denuncia la hipocresia política i el terrorisme emocional. A partir de l'estrena de *No One Sees The Video* al Royal Court, Crimp ha esdevingut una figura central en la nova escriptura escènica britànica i ha exercit una influència notable en dramaturgs més joves. Les seves obres, deutes sobretot de la tradició europea del teatre de l'absurd i l'expressionisme, exploren subversivament les possibilitats formals del llenguatge dramàtic i radio-gràfic, amb visceralitat, la decadència moral i la violència cada vegada més explícita de la societat contemporània. Reconegut més enllà de l'escena britànica, els seus textos s'han estrenat arreu del món (Berliner Ensemble, New York Public Theater, Piccolo Teatro de Milà). Ha obtingut també diversos premis: el Radio Times Drama Award, el 1986, i el John Whiting Award for Drama, el 1993. A més de dedicar-se a la música, ha escrit peces per a la ràdio: *Three Attempted Acts*, guanyador del Giles Cooper Award el 1985; *Definitely the Bahamas* (1986), i una versió de *Dealing with Clair* (1991). Coneixedor de la literatura dramàtica francesa, ha signat les adaptacions teatrals de textos de Franz Lehár (*La vídua alegre*), Marivaux (*El triomf de l'amor*), Jean Genet (*Les criades*), Molière (*El misantrop*), Bernard-Marie Koltés (*Roberto Zucco*) i, entre d'altres, Eugène Ionesco (*Les cadires*).

Martin Crimp

Atemptats contra la seva vida
El camp

Aquesta obra va ser estrenada l'1 d'abril del 2005 a la Sala Beckett de Barcelona sota la direcció de Juan Carlos Martel Bayod, ajudat per Màrcia Cisteró, amb escenografia i vestuari de Llúcia Bernet i Ricard Prat i Coll, il·luminació de Guillem Gelabert, disseny visual de Mar Pla, espai sonor de Manu Guix i interpretada per Salva Artesero, Babou Cham, Mohamed el Bouhalí, Santi Monreal, Neys Umbert, Elisabet Vallès i Ruth Vilar.

17 ARGUMENTS PER AL TEATRE

1. TOTS ELS MISSATGES HAN ESTAT ESBORRATS
2. TRAGÈDIA D'AMOR I IDEOLOGIA
3. FE EN NOSALTRES MATEIXOS
4. L'HABITANT
5. LA CÀMERA T'ESTIMA
6. LA MAMA I EL PAPA
7. EL NOU ANNY
8. FÍSICA DE PARTÍCULES
9. L'AMENAÇA DEL TERRORISME™ INTERNACIONAL
10. COM DIVERTIT
11. SENSE TÍTOL (100 PARAULES)
12. ESTRANY!
13. COMUNICANT-SE AMB EXTRATERRESTRES
14. LA NOIA D'AQUÍ AL COSTAT
15. LA DECLARACIÓ
16. PORNÓ
17. PRÈVIAMENT CONGELAT

Aquesta és una obra per a una companyia d'actors la composició de la qual reflecteixi la composició del món més enllà del teatre.

Deixeu que cada argument en paraules—el diàleg—es desplegui contra el món definit—l'escenografia—que mostri millor la seva ironia.

Un guió (—) al començament d'una línia indica un canvi d'interlocutor. L'absència de guió després d'una pausa vol dir que encara parla el mateix personatge.

Una barra (/) marca el moment d'interrupció en un diàleg sobreposat.

1

Tots els missatges han estat esborrats

biiip

—Anne. (*pausa*) Sóc jo. (*pausa*) Truco des de Viena. (*pausa*) No, ho sento, truco des de... Praga. (*pausa*) És Praga. (*pausa*) Estic força segur que és Praga. Doncs bé, mira... (*respiració*) Anne... (*respiració*) em vull disculpar. (*respiració*) M'adono de tot el mal que t'he fet, ocellet meu, i... (*respiració*) Ah. Mira. Mira, algú em truca per l'altra línia, Anne. De debò de debò—ho sento—però de debò de debò que he d'atendre aquesta trucada. Et tornaré a trucar.

“Dilluns 8:53”

biiip

—Anne. Hola. Escolta. Només tinc un moment. Que hi ets? No? D'acord. Mira. És això. De què parlàvem? Te'n recordes? Bé què passaria, què passaria, què passaria si, posem per cas, posem per cas, només posem per cas... si els arbres tinguessin noms? D'acord? Exacte—els arbres. Tu creus—ho sé—que estic boig. Però acceptem només per un moment val que els arbres tenen noms. En aquest cas, què passaria, què passaria, què passaria si... *aquest fos el seu arbre*. Merda. Ho sento. Mira, ara he d'embarcar. Però pensa-hi. Els arbres tenen noms. I un és el seu. Me n'he d'anar pitant.

“Dilluns 9:35”

biip

—(dit en txec, per exemple) Ja saps qui sóc. Deixa el dispositiu en un petit camió al darrere de l'edifici. El camió te'l passarà en Barry. Ell es posarà en contacte amb tu amb més instruccions.

“Dilluns 11:51”

biip

— ... Oh. Hola? Sóc la mama...

“Dilluns 13:05”

biip

—Hola, sóc la Sally de Coopers. Només trucava per fer-li saber que el vehicle és ara a la sala d'exposició i a punt perquè el vingui a recollir. Gràcies.

“Dilluns 13:06”

biip

—Sabem on vius puta fastigosa. En poques paraules: estàs morta. Les coses que vas fotre. No oblidem. (*pausa*) Desitjaràs no haver nascut.

“Dilluns 13:32”

biip

— ... Anne? Hola? Sóc la mama una altra vegada. (*pausa*) Ja tinc la teva postal. (*pausa*) Sembla molt maco. (*pausa*) I la foto. Ets tu de debò? (*pausa*) Estic contenta que facis amics i això. (*pausa*) El que passa, Anne, és que no hi ha més diners per enviar-te. He parlat amb el papa, i diu que no, que de cap de les maneres.

(*Sentim la veu d'un home en segon pla: “Ni un penic més. Deixa-l’hi clar.” La mama contesta: “L’hi estic dient. L’hi estic dient.” Llavors torna al telèfon.*)

De debò que ho sento, Anne estimada, però simplement no podem continuar fent-ho.

(*Un altre cop la veu de l’home: “Si no l’hi dius tu, et ben asseguro que hi parlaré jo amb ella.”*)

Mira, ara me n’he d’anar, estimada. El papa t’envia records. D’acord? Que Déu et beneeixi.

“Dilluns 14:20”

biip

—Anne? Que hi ets? Agafa el telèfon, Annie. (*pausa*) D’acord... Aquí a Minnesota és un quart d’onze i només trucàvem per dir-te que els nostres pensaments i les nostres pregàries són amb tu, Annie. I t’estimem molt.

“Dilluns 16:13”

biip

—Anne? Brillant. És emotiu. És oportú. És anguniós. És di-

vertit. És sexi. És profundament seriós. És entretingut. És aclaridor. És críptic. És fosc. Trobem-nos. Truca'm.

“Dilluns 22:21”

biiip

—Anne. Bona nit. Deixa'm dir-te què et faré. Primer em mamaràs la polla. Després et donaré pel cul. Amb una ampolla trencada. I això només per començar. Petita puteta.

“Dilluns 22:30”

biiip

—Anne?

Agafa el telèfon. (*pausa*) Sé que hi ets. (*pausa*) No serveix de res amagar-te, Anne. Amagar-te de què? (*pausa*) Del món? Amagar-te del món, Anne? Vinga. Creix. Creix, Anne, i agafa el telèfon. (*pausa*)

Així doncs què és això eh? Un crit d'auxili? No em diguis que és un crit d'auxili. Perquè què se suposa exactament que he de fer *jo* amb el *teu* crit d'auxili? Mm? (*pausa*) I què si estàs allà estirada, Anne, ja morta? Mm?

És aquesta l'escena que se suposa que he d'imaginar? L'escena d'un cos mort podrint-se a prop del contestador?

(*un riure dèbil. Pausa*)

Les què, les larves de mosca escoltant els teus missatges? O si han destruït el teu edifici.

O si han destruït la teva *ciutat*.

Els aeroports i les sabateries. Els teatres i els cafès de moda amb il·luminació al·lògena que han sorgit en els magatzems en desús al costat dels canals en desús. Mm?

(*riure dèbil*) Així doncs només les larves d'insectes escolten els teus missatges. M'escolten a mi, Anne, mentre obren túnels entre les teves restes.

(*pausa*)

M'estic tornant morbós, Anne.

Crec que hauries d'agafar el telèfon i fer-me somriure, fer-me somriure tal com ho acostumaves a fer, Anne.

Sé que hi ets.

Sé que hi ets, Anne. I sé que si tinc paciència, contestaràs.
(*pausa*)

Contestaràs, oi Anne.

"Dimarts 0:19"

Aquest era el seu últim missatge.

Per guardar tots els missatges premi l'u.

(*pausa*)

Tots els missatges han estat esborrats.

2. Tragèdia d'amor i ideologia

- Estiu. Un riu. Europa. Aquests en són els ingredients bàsics.
- I un riu hi passa pel mig.
- Un riu, exacte, passa pel mig d'una gran ciutat europea i una parella a la vora de l'aigua. Aquests en són els ingredients bàsics.
- La dona?
- Jove i bonica, és clar.
- L'home?
- Més vell, preocupat, sensible, és clar.
- Un home sensible per naturalesa però de totes maneres un home de poder i autoritat que sap que això està malament.
- Tots dos saben que això està malament.
- Tots dos saben que això està malament però no poden / evitar-ho. Exacte.

- Estan fent l'amor a l'apartament de l'home.
- Fent què?
- Fent l'amor. Fent l'amor a l'apartament de l'home. Un apartament luxós, naturalment, amb vistes de tota la ciutat. Aquests en són els / ingredients bàsics.
- Un panorama de tota la ciutat. L'encantadora geometria dels teulats. Els gratacels i les xemeneies pintoresques. I més enllà de les antenes de la televisió hi ha monuments de la cultura: el Duomo de Florència i l'arc de la Defensa, la Columna de Nelson i la Porta de Brandenburg / per mencionar-ne només quatre.
- La dona xiscla. Els seus cabells daurats cauen en cascada com si estigués a l'extrem del llit. S'aferra a la capçalera. Els nusos dels dits se li tornen blancs. Té llàgrimes / als ulls.
- L'apartament està moblat amb molta elegància.
- Bé òbviament l'apartament està moblat amb molta elegància. Òbviament té sostres alts i finestres altes i data amb tota probabilitat data de finals del segle XIX quan l'augment en la construcció especulativa va coincidir amb les aspiracions de la burgesia liberal per crear plans arquitectònics monumentals com ara estic pensant concretament ara estic pensant en la Ringstrasse vienesa que va fer tanta impressió en el jove Adolf Hitler mentre estava dret un matí / davant de l'Òpera.
- O un dels grans bulevards / parisencs.
- O un dels grans, exactament, bulevards / parisencs.
- I mentrestant, com tu dius, els seus cabells daurats cauen en cascada com si estigués a l'extrem del llit. S'aferra a la capçalera. Els nusos dels dits se li tornen blancs i les seves pupil·les es dilaten, mentre ell—
- Diguem que gruny.
- Gruny?
- Diguem que gruny, sí, amb sensibilitat. Diguem que és el gruny sensible d'un atractiu home de poder i autoritat, no per exemple el gruny groller i garrinós d'un mecànic esti-

- rat d'esquena en un espai reduït que intenta afliurar un cargol que no surt amb una pesada clau anglesa de mida inapropiada.
- Rotundament no.
- Rotundament no, sinó el gruny autoritari d'un home que esmorza en un continent i sopa en un altre, que vola en primera classe amb un tovalló de fil i una completa llista de vins.
- Aquesta mena d'home.
- Aquesta mena de gruny.
- Aquesta mena de llum.
- Quina mena de llum?
- La mena de llum que entra. Entra per les altes finestres tot transformant els seus cossos en una mena de massa daurada.
- Una massa que es retorça.
- La llum, la massa daurada, aquests en són els / ingredients essencials.
- Però ara una expressió passa per la cara de la dona.
- Una què?
- Una expressió.
- Un dubte.
- Una expressió de dubte, sí, bona, passa per la cara de l'Anne.
- Fins i tot ara.
- Fins i tot ara en la / intensitat de la seva passió.
- Fins i tot ara en la intensitat de la seva passió una mena d'ombra li passa per la cara.
- Una ombra premonitòria.
- Premonitòria?
- Una ombra premonitòria, sí, li passa per la cara.
- Això és una paraula?
- Què és una paraula?
- (*pausa*)
- Bé sí, naturalment que premonitòria / és una paraula.

- Més tard. Nit.
- Les llums de la ciutat de nit. Cordes de llum suspeses com estrelles al llarg dels molls i de les armadures dels ponts. Estranyes i apagades llums d'avís vermelles bateguen al capdamunt de blocs d'apartaments i transmissors de televisió. L'home al telèfon. La veu abaixada. Les ullades de preocupació.
- L'Anne es desperta en el sòlid llit de noguera sent la fluixa veu masculina d'ell a l'habitació adjacent. L'exquisit rellotge Lluís XIV que té al costat assenyala les tres mitjançant un petit petit pastor daurat nu que colpeja una petita petita campana daurada entre les dents d'un llop esmaltat, sens dubte una referència a un antic mite ben conegut per la noblesa francesa del segle XVII però ara esborrat completament de la consciència humana.
- Ting ting ting.

Pausa.

- Les tres de la matinada. L'Anne es desperta. Sent veu. Encén cigarreta. Apareix a porta. Diàleg.
- Qui era, diu ella.
- Res, diu ell.
- Qui cony era, diu ella. Fi de diàleg.
- I ara ella està enfadada—exactament: fi de diàleg—i ara ella està enfadada. Està enfadada perquè sap exactament de qui es tracta.
- Els seus amos polítics / el criden.
- Els seus amos polítics, correcte, el criden. Tal com sempre l'han cridat. Els mateixos amos polítics que ella odia amb cada fibra com si fos del seu propi ésser. Els mateixos homes i dones, que ella, l'Anne, en el seu idealisme juvenil considera responsables de la injustícia terminal del món.
- Els líders que en l'opinió innocent i apassionada d'ella han destruït tot el que valora en nom (a) del negoci i (b) del deixar fer.

-
- En nom (a) de la racionalització i (b) / de la iniciativa.
 - En nom (a) de l'anomenat individualisme i (b) / de l'anomenada elecció.
 - Els ingredients bàsics en altres paraules de tota una tragèdia.
 - Tota, exacte, una tragèdia es desenvolupa davant dels nostres ulls a París, Praga, Venècia o Berlín per enumerar-ne només quatre, mentre la lluna, enorme i taronja, s'alça per damunt de les cúpules renaixentistes, palaus barrocs, zoos del segle dinou i estacions de tren, i lloses modernistes d'habitatges socials que exemplifiquen la màxima *la forma segueix la funció*.
 - La forma segueix la funció.
 - Tota aquesta tragèdia / d'amor.
 - Tota aquesta tragèdia d'ideologia i amor.
 - Ella apaga la cigarreta.
 - Comença a cridar.
 - Comença a colpejar-lo amb els punys.
 - Comença a mossegar-lo amb les dents.
 - Comença a donar-li coces amb els peus blancs descalços.
 - Colpeja i colpeja / i colpeja.
 - Colpeja i colpeja. I l'exquisit rellotge que ha sobreviscut dues revolucions i tres segles es trenca en mil bocins en el parquet llis i molt enllustrat mentre ella colpeja mossega i engega coces.
 - El petit petit pastor i la petita petita campana desapareixen—un toc força maco aquest—desapareixen per sempre sota el / llit de noguera.
 - Fins que ella s'atura per agafar aire. Diguem que ella finalment, eh?, s'atura, en aquest punt, per agafar aire.
 - La dona?
 - La dona, l'Anne, sí, s'atura per agafar aire.

Pausa.

- I ell?
- Abaixa el cap.
- Sí.
- La mira.
- Sí.
- Li agafa la cara tacada de llàgrimes entre les mans.
- Agafa la cara tacada de llàgrimes de l'Anne entre les mans com un calze valuós.
- O com una pilota de rugbi.
- Com un valuós calze de plata o com tu dius com una pilota de rugbi abans d'un llançament agafa la cara enfadada i tacada de llàgrimes de l'Anne entre les mans.
- Encara l'estima.
- Malgrat totes les seves diferències ideològiques—tens raó—encara l'estima. Discurs.
- Un dia, Anne, diu ell, comprendràs el meu món. Un dia, Anne, comprendràs que tot s'ha de pagar, que fins i tot els teus ideals els acabes havent de pagar. Fi del discurs. Moment en què ell li treu els cabells molls dels llavis i la besa. Aquests en són els / ingredients bàsics.
- La besa i l'empeny de nou cap al llit. O ella a ell. Millor encara: *ella* l'empeny de nou cap al llit tal és la seva confusió emocional, tal és el seu desig sexual, tal és la seva inhabilitat per distingir entre allò que està bé i allò que està malament en aquesta gran passió devoradora en l'apartament de sostre alt amb el sòlid llit de noguera, el terra amb parquet enllustrat, el magnífic piano de Pleyel dels volts del 1923 sense potser s'hauria d'assenyalar cap mitjà visible de protecció contra un embaràs en el cas de l'Anne o en el cas de tots dos contra malalties de transmissió sexual incloent-hi l'anomenat virus de la sida més correctament conegut com a virus de la immunodeficiència humana o / VIH per abreujar.
- Un retrat d'una noia fent esbossos considerat de David durant una època però actualment atribuït a la seva con-

temporània Constance Charpentier, i un cendrer groc triangular amb la inscripció “Ricard” amb tres puntes de cigarreta i una certa quantitat de cendra fina i grisa.

Pausa.

-] —Una gran tragèdia en altres paraules / d’amor.
-] —Una gran—exacte—tragèdia d’ideologia / i amor.
- Aquests en són els ingredients bàsics.

3. Fe en nosaltres mateixos

Pausa.

—Tot el passat és allà a la seva cara. Està escrit allà com una història. La història de la seva família. La història de la pròpia terra—aquesta terra on la seva família ha viscut durant generacions.

Pausa.

- És una vall.
- És una vall—sí—enfonsada entre les muntanyes.
- És una vall enfonsada entre les muntanyes on els costums tradicionals s’han mantingut durant generacions. I hi ha arbres fruiters.
- Per a cada criatura que neix en aquesta vall es planta un arbre fruiter en nom seu. De fet hi ha una mena de cerimònia.
- Una cerimònia—exacte—formal.
- Una mena de cerimònia formal té lloc al poble. I generació

rere generació aquesta cerimònia formal de bateig ha tingut lloc en néixer cada criatura.

—Els arbres en altres paraules tenen noms.

—Tenen noms igual com els habitants tenen noms. Hi ha la persona, i hi ha l'arbre. Hi ha l'Anya la dona, i hi ha l'Anya l'arbre.

—Els arbres tenen noms i també en tenen els brins, els brins d'herba. Perquè la vida és tan preuada, la vida és tan *sentida*, les coses són tan *vives*, tan *sagrades*, que fins i tot els brins d'herba tenen noms. És una cosa que nosaltres difícilment podem *comprendre*.

—Nosaltres difícilment podem comprendre aquesta vida sagrada sagrada, aquesta sensació de completesa es troba més enllà de la nostra comprensió, aquesta sensació d'astorament ens fa humils.

—Però ara, devastació.

Pausa.

—Què?

—Devastació. L'harmonia de generacions / ha sigut destruïda.

—Exactament. Aquest món tancat i segur ha sigut esqueixat.

—L'harmonia de generacions ha sigut destruïda. Les dones han sigut violades. Les criatures petites han sigut esbudellades.

—La dones han sigut violades, i després esbudellades. Els homes s'han tallat a trossos els uns als altres.

—El germà ha matat el germà.

—El cosí ha assassinat el cosí. El germà ha violat la germana.

—El germà ha violat—sí—la germana, i ara els gossos n'ensumen les restes.

—La benzina utilitzada per proveir els antics tractors i generar electricitat per als vells televisors en blanc i negre ha sigut utilitzada per calar foc a gent.

—Sí.

-
- Primer per calar foc a gent, i ara, per raons sanitàries, per cremar els cadàvers.
- Gent viva encesa. El fred baf de la benzina, tot seguit l'escomesa calenta de la flama. La gent que crema corrent en flames entre els arbres fruiters que porten els seus noms, socarrimant les fulles, retorçant els brins d'herba, mentre els soldats s'ho miren rient.
- Els soldats riuen tot i que aquesta gent són els seus propis cosins, els seus propis pares, les seves / mares i els seus pares.
- Cremant els seus propis *pares* en l'hort sagrat. Cremant-los vius i rient.
- O enterrant-los vius. Enterrant-los vius fins al coll en la terra fèrtil, després partir en dos els seus cranis amb una pala. Tenen un nom per a això.
- “La flor.”
- S'anomena, exacte, “la flor”.
- (*Silenci.*)
- I és tot allà a la seva cara.
- És què?
- Tot allà. Tot allà a la seva cara.
- A la cara de l'Anya. No ens calen paraules. Ella està més enllà de les paraules. La seva boca, de fet la seva boca tremola però no en surten paraules.
- La insuficiència de paraules.
- L'aterridora, sí, insuficiència de paraules mentre ella s'està dreta al costat d'un arbre cobert de delicats pètals blancs.
- Una pruna.
- Una prunera coberta de delicats pètals blancs que és el moment...
- Sí.
- ... el moment en què ens adonem que *aquest és el seu arbre*.
- Aquest és *el seu propi arbre*, l'arbre de l'Anya.
- L'arbre de l'Anya, plantat fa què? quaranta? cinquanta?

anys el dia del seu naixement. El forat cavat pel seu pare, les arrels desplegadas per la seva mare i regat i cuidat per la família que ara jeu morta.

—El seu propi arbre.

—L'aire encara fa pudor de benzina.

—És primavera.

Pausa.

—Panorama de tota la vall.

—Tota l'enfonsada vall a la primavera.

—Els arbres. L'herba.

—Una abella s'endinsa al calze d'una flor.

—I ara ella parla.

—Sí. Perquè ella ho *ha* de fer. Perquè les paraules li broten mentre s'està dreta al costat del seu arbre.

—L'arbre li dóna força, la força / per parlar.

—Ella assenyala alguns troncs carbonitzats. Allò, diu, era casa meva. Els meus nens s'amagaven sota el llit. Els van matar a tots dos. Primer el noi. Després la noia. Van encendre els cabells de la meva petita. Encara no sé per què van encendre els cabells de la meva petita. Petaven com un feix d'encenalls.

—Llavors perd el control.

—Qui? L'Anya?

—Xiscla. Perd el control i s'esgarrapa les galtes com si es tractés / d'una tragèdia clàssica.

—No ho crec. No crec que l'Anya xiscli. No crec que perdi el control i s'esgarrapi les galtes com si es tractés d'una tragèdia clàssica. Crec que els seus ulls guspiregen. Crec que avança cap a la càmera i comença a maleir. Assassins fills de puta trossos de merda, diu. Porcs bords xupapolles. Assassins de criatures blasfems cabrons salvatges. Escupo a les vostres tombes i a les tombes de les vostres mares i dels vostres pares i maleeixo totes les vostres futures generacions.

- Està enfadada.
- Està molt enfadada.
(*Silenci.*)
Està molt enfadada, però té *dret* a estar-ho.
- Té—és ben clar—dret a estar enfadada. Tot destruït. Una forma de *vida* destruïda. Una relació / amb la *natura* destruïda.
- I aquesta és la raó per la qual ens en compadim.
- Naturalment* que ens en compadim.
- No només ens en compadim, sinó que *ens hi identifiquem*.
Ens hi identifiquem perquè...
- Sí.
- ... perquè la vall de l'Anyà és la *nostra* vall. Els arbres de l'Anyà són els *nostres* arbres. La família de l'Anyà és la família a la qual tots nosaltres pertanyem.
- Per tant és una cosa universal / *òbviament*.
- És una cosa universal en la qual nosaltres hi reconeixem, d'una manera estranya ens hi reconeixem a nosaltres mateixos. El nostre propi món. El nostre propi dolor.
- La nostra pròpia ràbia.
- Una cosa universal que d'una manera estranya... què? què? què?
- Que d'una manera estranya restableix.
- Que d'una manera estranya restableix—crec que ho fa—sí—la fe en nosaltres mateixos.

4. L'habitant

- Ella és la mena de persona que es creu el missatge del tiquet.
- “Gràcies per la seva compra.”
- Mai no es posa més endavant d'aquest rètol...
- Mai.

— ... ni distreu el conductor.

Pausa.

—Quan arriba una carta dirigida a “L’habitant”, primer de tot ella es fa...

—Què? Una tassa de te?

—Sí. Llavors s’asseu a la taula de la cuina per obrir-la. L’obre i la llegeix amb la mateixa atenció que si fos una carta del seu propi fill, que ara viu a Amèrica.

—Canadà, de fet.

—És la mena de persona que es creu que els números de la sort han / sigut seleccionats...

—Toronto.

— ... només per a ella. Cosa que en certa manera naturalment, és veritat. I si contesta en deu dies, rebrà un regal sorpresa. / Toronto? Sí?

—No és un regal sorpresa, no. Fa una creu en una *casella*, fa una creu en una *casella seleccionant* el regal que vol rebre: potser un pràctic radiodespertador, una càmera o un conjunt de / tornavisos en miniatura.

—Un conjunt de tornavisos en miniatura o una pràctica càmera d’usar i llençar.

—És una no-fumadora.

Pausa.

—Sens dubte és una no-fumadora. Tot i que crec que no menteixo si dic que ocasionalment pot demanar cigarretes a altra gent.

—Exacte. En festes.

5. La càmera t'estima

La càmera t'estima.

La càmera t'estima.

La càmera t'estima.

Necessitem compadir-nos

Necessitem identificar-nos

Necessitem anunciar-nos

Necessitem adonar-nos

Que som gent de confiança

Que som gent de confiança

Necessitem sentir

que el que estem veient és real

No és només actuar

és molt més exigent

que actuar

Estem parlant de la realitat

Estem parlant de la humanitat

Estem parlant d'un pla per ser

ESCLAFATS per l'absoluta totalitat

i la completament creïble tridimensionalitat

TRIDIMENSIONALITAT

de totes les coses que l'Anne pot ser

TOTES LES COSES QUE L'ANNE POT SER

Què és l'Hècuba per a ell o ell per a l'Hècuba?

Una megaestrella

II UNA MEGAESTRELLA

La càmera t'estima.

La càmera t'estima.

La càmera t'estima.

Necessitem imaginar
Necessitem improvisar
Necessitem sintetitzar
Necessitem anunciar
Que som gent de confiança
Que som gent de confiança

Necessitem buscar
l'argument més sexi
No és només escriure
és molt més excitant
que escriure
Estem parlant de la realitat
Estem parlant de la contemporaneïtat
Estem dient que nosaltres volem ser
ESCLAFATS per l'absoluta quantitat
SÍ PER L'ABSOLUTA QUANTITAT
de totes les coses que l'Anne pot ser
TOTES LES COSES QUE L'ANNE POT SER

Què és l'Hècuba per a ella o ella per a l'Hècuba?
Una megaestrella
(Una megaestrella? Una puta ets)

La càmera t'estima
La càmera t'estima
La càmera la càmera
la càmera la càmera
la càmera la càmera
LA CÀMERA T'ESTIMA

6. La mama i el papa

- No és el seu primer intent.
- No hauria de ser el primer. Ho ha intentat diverses vegades. Fins i tot abans d'anar-se'n de casa / ho intenta, oi?
- Ho intenta diverses vegades al llarg de la seva *vida*.
- Nosaltres veiem les altres vegades.
- Nosaltres *vivim* les altres vegades. Vivim aquests moments terribles.

Pausa.

- Mirem fotos, oi.
 - Mirem grans quantitats de fotos.
 - Les mirem de prop, tan de prop que pots distingir els puntets. Curiós, no, com tot en un cert moment es converteix només en aquests puntets—fins i tot el seu somriure.
 - És un somriure feliç. És un somriure força genuí.
 - Oh sí, és un somriure genuïnament / feliç que està bé.
 - Perquè ningú no la força a fer res. La idea que l'Annie, que la petita Annie fos forçada a fer coses és sincerament ridícula.
 - És impossible.
- (Silenci. Durant el silenci:)*

“Gaudeix fent d'amfitriona aquestes vacances perquè li encanta conèixer gent. Et presentarà als altres convidats assegurant-se que tothom passa una estona memorable.”

- Absolutament—i això s'hauria de deixar clar—absolutament impossible que faci el que no / vol fer.
- Tot en un cert moment es converteix en aquests puntets—ulls, cabells, somriure.

- Somriures de tot el món.
- Gent* de tot el món. *Gent* de tot el món fotografiada amb l'Annie. Somrient amb l'Annie. Personatges que suposo que simplement han entrat i / sortit de la seva vida.
- I després n'han sortit una altra vegada.
- I després—sí—n'han sortit pitant una altra vegada.
- Porno, de fet, algunes d'elles.
- Porno? Vinga. No serà tant.
- Força pornogràfiques, de fet, algunes / d'aquestes fotografies.
- Jo no les anomenaria pas pornogràfiques, simplement molt alegres. Simplement l'alegria que esperaries d'una noia que sempre somriu, que sempre riu, que sempre va d'un costat a l'altre, que sempre coneix algú, que sempre deixa algú, que sempre està en una sala d'espera o en una estació d'autobusos o esperant al costat de la cinta transportadora d'un aeroport o dormint en el passadís / d'un tren.
- Sempre en alguna banda al costat de la carretera amb aquella bossa seva gran i vermella. En alguna banda d'Àfrica, dic, amb aquella bossa de tela gran i vermella que va rebre de la mama i el papa en fer setze anys. En alguna banda d'Amèrica del Sud.
- En alguna banda d'Europa amb aquella bossa / gran i vermella.
- Europa, Àfrica, Amèrica del Sud, on vulguis. Brasil.
- Cuba. Brasil. Romania. / *Nigèria*.
- Romania. Cuba. Florida. Austràlia.
- Exacte. Austràlia. Nova Zelanda. Les / Filipines.
- El Marroc. Algèria. Tunísia. El desert del Sàhara.
- El desert del Kalahari, la serralada de l'Himàlaia.
- La serralada dels Alps.
- Exacte—el com se diu—
- El / Piemont.
- El Piemont. Sempre en alguna serralada en alguna banda amb aquella bossa seva gran i vermella.

-
- Perquè, acceptem-ho, ella és una persona compromesa.
 - Bé *naturalment* que ella és una persona compromesa. Podem *veure* que és una persona compromesa. Només has de veure-la per exemple en aquestes fotos, la manera com es fa amb els pobres. No té por en aquestes fotos de fer-se amb els pobres.
 - Fotografies d'ella en suburbis amb els somrients habitants dels suburbis.
 - Fotografies d'ella en vessants de muntanyes amb els somrients muntanyencs.
 - Fotografies d'ella—exacte—amb els somrients muntanyencs les terres dels quals han sigut erosionades, simplement escombrades—fuà!—pel vent.
 - I en abocadors d'escombraries.
 - Fotografies de l'Anne en abocadors d'escombraries al costat de gent somrient que de fet viuen als abocadors, que de fet viuen allà mateix als abocadors / amb els seus *fills*.
 - Famílies senceres de gitanos o el que siguin, aparentment viuen, exacte, allà mateix als abocadors.
 - El que no és—i això és potser el que el diferencia d'aquells intents anteriors—el que no és és un crit d'ajuda.
 - És força clar que està / decidida.
 - No és un crit d'ajuda. És molt important establir això, no hi estàs d'acord, des d'un bon començament. És molt important establir que ningú no l'hauria pogut ajudar / en aquell moment.
 - Ningú no l'hauria pogut ajudar—ni sa mare—ni son pare—ni certament cap dels seus anomenats / *amics*.
 - No hauria / *volgut* ajuda.
 - Ajuda és l'última cosa que hauria volgut.
(*Silenci. Durant el silenci:*)

“Gaudeix passant molt de temps amb els convidats,
i sent una gran satisfacció
quan tothom s'ho passa d'allò més bé.

Diu que hi ha moltes abraçades a l'estació quan és l'hora de tornar a casa, amb els estiuejants fent adéu amb les mans i cridant 'a reveure' des de la finestra del tren."

Riure durant tot el següent tros:

- Algunes de les coses estranyes que diu...
- Algunes de les coses estranyes que diu de nena a sa mare i a son pare: "Em sento com una pantalla."
- "Em sento com una pantalla."
- Jeu allà, oi, amb el tub dins el seu pobre braç tan prim, espantosament pà·lid, més blanc de fet que / el *coixí*.
- "Com una pantalla de televisió", diu, "on tot el que hi ha davant sembla real i viu, però a darrere només hi ha pols i uns quants cables."
- "Pols i uns quants cables." La seva imaginació...
- Diu que no és un personatge real, no un personatge real com el que t'apareix en un llibre o a la tele, sinó una *manca* de personatge, una *absència* en diu ella, oi, de personatge.
- Una absència de personatge, sigui el que sigui el que *això* significa...
- Més endavant* ella vol ser terrorista, no?
- Exacte. Una nit baixa a la cuina amb aquells ulls seus grans i seriosos i diu a sa mare i a son pare que vol ser terrorista.
- Les mirades a les seves cares...
- Vol la seva pròpia habitació petita i una arma i una llista de noms.
- "Objectius."
- Una llista—exacte—dels anomenats objectius i les seves fotografies. Vol matar-ne un per setmana després tornar a l'habitació petita i beure te Earl Grey.
- Exacte—ha de ser Earl Grey—i ha de ser un per setmana.

-
- Els seus pobres pare i mare estan / *horroritzats*.
 - No saben gens ni mica com prendre-s'ho, això.
 - No han comprat te Earl Grey / en sa *vida*.
 - A ella li agradaria actuar com una màquina, no.
 - Actuar? Li agradaria *ser* una màquina. A vegades es passa dies, dies sencers fent veure que és un televisor / o un cotxe.
 - Un cotxe o un televisor, una pistola automàtica o una màquina de cosir amb pedal.
- (*Silenci. Durant el silenci:*)

“És una excel·lent amfitriona de solters,
i li encanta conduir la gent
en passejades guiades.”

- Una màquina de cosir... Les coses amb què em surt...
- Després naturalment ella se'n va a córrer món. Un minut és Àfrica, el següent és Amèrica del Sud o Europa.
- En alguna banda d'Europa.
- Europa, Àfrica, Amèrica del Sud, on vulguis. Brasil.
- Cuba. Brasil. Romania. / *Nigèria*.
- Romania. Cuba. Florida. Austràlia.
- Exacte. Austràlia. Nova Zelanda. Les / Filipines.
- El Marroc. Algèria. Tunísia. El desert del Sàhara.
- El desert del Kalahari, la serralada de l'Himàlaia.
- La serralada dels Alps.
- Exacte—el com se diu—
- El / Piemont.
- El Piemont, el Piemont, el Piemont, és clar que l'és. Sí. Sempre alguna serralada en alguna banda amb aquella bossa seva gran i vermella.
- I els mateixos cabells. No oblidis els mateixos cabells / fins a la cintura.
- Els mateixos cabells llargs fins a la cintura als quaranta que als vint—com una noieta encara, oi, en algunes / d'aquestes fotografies.

- Fins i tot als quaranta anys encara sembla i vesteix com una noieta amb la meitat d'anys que ella.
- Però el que és realment concloent és que la bossa està plena de pedres.
- El que és fascinant, exacte, és que la bossa resulta estar plena / de pedres.
- Les pedres són allà per mantenir-la a sota per més que es debati, i les nanses de la bossa estan lligades als seus turmells.
- Impossible en altres paraules que es tracti d'un / crit d'ajuda.
- En altres paraules ha planejat tot això, comptava que es debatria, sabia que es debatria, i igualment sabia que la bossa continuaria arrossegant-la avall malgrat tot. Per tant no hi ha mai en cap moment cap possibilitat que l'intent falli. No hi ha mai en cap moment cap possibilitat que ningú hi pugui intervenir—ni la mama ni el papa certament.
- Bé certament no la mama i el papa—i certament cap dels seus anomenats *amics*.
- Si pots *anomenar*-los / amics.
- Bé òbviament *no pots* anomenar-los amics.
(*Silenci. Durant el silenci:*)

“Li agrada assistir a classes de fitness,
teatre amateur, i prendre part
en alegres cabarets.
També és membre del
seu club local d'excursionisme.”

- I nosaltres estem temptats de pensar—no—que potser la bossa estava *sempre* plena de pedres. Des del moment de fet que ella va deixar la casa, la casa de sa mare i son pare el dia del seu setzè aniversari. No?
(*Pausa.*)
Bé no?

- No què?
- Temptats. Temptats d'imaginar que potser la bossa va estar sempre plena de pedres des d'aquell primer dia. Des del moment que va baixar pel caminet de sa mare i son pare i va tancar la porta del jardí de sa mare i son pare i va agafar l'autobús. Que la bossa vermella de les fotografies està plena de pedres. Que en els camions i trens i mules que va utilitzar per pujar les muntanyes—i en els abocadors i els suburbis i les serralades i les places renaixentistes amb llambordes, la bossa està plena de pedres. I en els camps de refugiats on ella va posar a prop de moribunds amb la pell i l'os quan li ho van demanar igual com ella va posar aparentment sense protestar al costat de piscines olímpiques de bilionaris panxuts, la bossa està plena de pedres. I a les cintes transportadores dels aeroports. Concretament a la cintes transportadores dels aeroports a les dues de la matinada esperant amb passatgers d'altres zones horàries i zones en guerra que la maquinària comenci i aparegui l'equipatge per la cortina de plàstic negre damunt de la cinta de plàstic negre—les motxilles i les maletes de pell, les Samsonites i les caixes de cartró tancades amb cinta adhesiva—la bossa, aquella bossa vermella seva està plena de pedres.
- No en podem estar segurs.
- Bé naturalment que no en podem estar segurs. Però pel que sabem d'ella, pel que veiem d'ella, no és / impossible.
- No podem estar segurs que la bossa estigui plena de pedres. Podria estar plena de roba vella, drogues... / qualsevol cosa.
- Per què no? Per què *no en podem* estar segurs? Per què no podem dir d'una vegada per totes que la bossa està plena de pedres, i que les pedres expliquen el somriure.
- Les pedres, és veritat, explicarien el somriure.
- Definitivament les pedres explicarien el somriure després de tot el que hem vist d'ella. Perquè això té una part divertida.

—Una què?

—Una part. Una part divertida.

—Oh sí. Definitivament això té una part divertida.

(*Silenci. Durant el silenci:*)

“L’Ann sent que a vegades hi ha un problema amb la paraula ‘solders’, ja que sovint es malinterpreta.

Li agradaria emfatitzar que aquestes vacances no pretenen formar parelles, sinó que en comptes d’això

reuneixen gent que pensa igual en entorns informals i agradables,

cosa que els permet gaudir d’unes vacances junts, i separar-se com a amics.”

7. El nou Anny

Cada rèplica es diu primer en una llengua africana o de l’Europa de l’est. La traducció al català la segueix immediatament.

—[frase]

—El cotxe segueix els tombants de la carretera mediterrània.

—[frase]

—S’arrapa als revolts entre els pintorescos pobles dels vessants de les muntanyes.

—[frase]

—El sol rellueix a la carrosseria aerodinàmica.

—[frase]

—La carrosseria aerodinàmica del nou *Anny*.

—[frase]

-
- Veiem el nou *Anny* serpentejar entre les teulades mediterrànies vermelles.
- [frase]
- Ràpid.
- [frase]
- Brillant.
- [frase]
- Lliure.
- [frase]
- Ara sabem que l'*Anny* ve amb finestres elèctriques incorporades.
- [frase]
- Ara sabem que l'*Anny* ve amb l'airbag del conductor i de l'acompanyant incorporat.
- [frase]
- Ara sabem que totes les coses que altres fabricants ofereixen de forma addicional...
- [frase]
- ... l'*Anny* les porta incorporades.
- [frase]
- Aire condicionat.
- [frase]
- Immobilitzador del motor.
- [frase]
- I un telèfon mòbil.
- [frase]
- Sabem que els nostres fills estaran segurs i feliços al seient del darrere de l'*Anny* de la mateixa manera que els adults estaran relaxats i confiats al volant.
- [frase]
- Feliços.
- [frase]
- Segurs.
- [frase]
- En control.

—[frase]

—L'*Anny* frega les blanques platges del món amb la mateixa facilitat que aparca a l'exterior de les sabateries amb il·luminació al·lògena de les grans ciutats.

—[frase]

—Quan arribem al nostre destí amb l'*Anny*...

—[frase]

— ... sempre ens abraçaran homes atractius i dones atractives.

—[frase]

—No ens traïran.

—[frase]

—Torturaran.

—[frase]

—Dispararan.

—[frase]

—L'*Anny* de dos litres aconseguix un excel·lent quilometratge en el circuit urbà simulat...

—[frase]

— ... i també està disponible en dièsel.

—[frase]

—Com a testimoni de la nostra contínua preocupació per un medi ambient més net i més verd...

—[frase]

— ... no hi ha gitanos bruts a l'*Anny*.

—[frase]

—Ni a l'*Anny* ni en els paisatges assolellats pels quals circula l'*Anny*.

—[frase]

—Ningú a l'*Anny* menteix enganya o roba.

—[frase]

—Desgraciats.

—[frase]

—Gàngsters.

—[frase]

—Fills de puta.

-
- [frase]
—No hi ha lloc a l'*Anny* per a les races degenerades...
—[frase]
— ... per als deficients mentals...
—[frase]
— ... o els físicament imperfectes.
—[frase]
—Gens de lloc per als gitanos, moros, jueus, turcs, kurds, negres o cap altra escòria humana.
—[frase]
—Sabem que està disponible un finançament al zero per cent.
—[frase]
—Però afanyeu-vos.
—[frase]
—Perquè és una oferta limitada.
—[frase]
—L'*Anny* travessa el pont de Brooklyn.
—[frase]
—L'*Anny* travessa el Sàhara.
—[frase]
—L'*Anny* passa com un llamp per entre les vinyes de Bordeus.
—[frase]
—L'*Anny* passa com un llamp a punta d'alba per pobles nord-africans...
—[frase]
—Ràpid.
—[frase]
—Brillant.
—[frase]
—Lliure.
—[frase]
— ... en els quals les dones amb vel només poden contemplar amb admiració la immaculada pintura antioxidant amb una garantia de cinc anys.
—[frase]

- Mai ningú carrega l'*Anny* amb explosius per aconseguir un objectiu polític.
- [frase]
- Mai cap home viola i mata una dona dins l'*Anny* i tot seguit llença el seu cos a fora en un semàfor vermell juntament amb el contingut del cendrer.
- [frase]
- Mai cap multitud furiosa arrossega ningú fora de l'*Anny*.
- [frase]
- Mai cap col·lisió casual amb el nou *Anny* destrossa la pel·vis d'un nen.
- [frase]
- El seient del darrere mai és relliscós a causa d'esperma.
- [frase]
- Relliscós a causa de sang.
- [frase]
- Relliscós a causa de cervesa.
- [frase]
- Relliscós a causa de saliva.
- [frase]
- O enganxós a causa de xocolata desfeta.
- [frase]
- Xocolata desfeta. Nyam nyam nyam.

En lletra petita:

- [frase]
- El preu inclou IVA, matriculació, lliurament i una exempció de sis mesos de l'impost de circulació.
- [frase]
- Condicions de compra subjectes a estatus.
- [frase]
- Fumar pot perjudicar la salut del seu bebè.
- [frase]
- Casa seva està en perill si no manté al dia el pagament del crèdit.

8. Física de partícules

- Et diré el què: té una mena de cendrer. D'aquells alts, de peu. Com el que trobaries al vestíbul d'un hotel barat, la mena d'hotel que visites durant unes quantes hores una tarda d'un dia feiner en una ciutat estranya amb un home que / acabes de conèixer.
- Amb un home que no tornaràs a veure mai més.
- Amb un home—exacte—que acabes de conèixer i no tens cap intenció de tornar a veure mai més. Aquesta és la mena de cendrer que és, amb el seu bol cromat, el seu peu cromat i el seu aire de sexe inesperat i sense protecció en habitacions d'hotel barates.
- Ella també parla cinc llengües i amb l'ajuda de l'accelerador de partícules del CERN de Ginebra ha descobert una nova partícula elemental que portarà el seu nom i que canviarà completament la nostra forma de veure l'univers.

9. L'amenaça del terrorisme™ internacional

- No sembla preocupar-li. No té consciència. No mostra cap remordiment. Diu, “No / reconec la vostra autoritat.”
- “No reconec la vostra autoritat.” Simplement què vol *dir* amb això? Qui es creu que és? De debò que s'imagina que no haurà de passar comptes per les vides que ha destruït? De debò que s'imagina que qualsevol cosa pot justificar els seus actes de violència sense sentit fets a l'atzar? Res en els seus ulls no revela ni una espurna / de sentiment humà.

- Ni una espurna—exacte—de sentiment humà o de qual-sevol sentiment de culpa. És aquesta la mateixa criatura, és aquesta la mateixa criatura que una vegada va portar un vestit de cotó de color rosa i un barret de palla i va anar amb les filles de metges, dentistes, presentadors de televisió i promotors immobiliaris a l'escola del turó, amb una placa de bronze brillant i uns professors amb rigoroses faldilles escoceses? És aquesta la mateixa criatura que va tenir la Barbie Fantasia™, en Ken Fantasia™ i tots els conjunts: les calcetes petites petites i les sabates petites petites? La casa, el cavall i el propi cotxe / de la Barbie™?
- És aquesta la mateixa petita Anne que posava totes les sabates petites petites en fila i totes les nines petites petites en fila i tots els collarets petits petits en fila i encara més que pregava a Déu™ cada nit / sense cap mena d'ironia?
- Que pregava a Déu™ “Déu™ beneeix la mama, Déu™ beneeix el papa, Déu™ beneeix el gat Perruca, Déu™ beneeix a tothom” sense cap mena d'ironia sinó més aviat en la sincera creença que allà de genolls i amb el seu pijama de la Minnie Mouse™ podria invocar la benedicció del Pare i del Fill / i de l'Esperit Sant?
- Amén.
- Que es feia pipí al llit cada nit fins que els seus pares completament desvetllats la van dur al metge amb la seva pila de revistes perquè amb un gran somriure li baixés les calcetes damunt la llitera de cuir d'allò més fred i digués, “doncs anem-hi a donar un cop d'ull, eh, Anne”?
- La mateixa Anne que va sortir de l'hospital amb una caixa de fusta que contenia una campana que havia d'anar al costat del llit, dos quadrats durs de malla metàl·lica i un cert nombre / de cables negres?
- La mateixa Anne que es va despertar cada subsegüent nit pel so de l'horrible campana entre els horribles / llençols xops?

-
- La mateixa Anne que ara—què?—està *dreta* allà? *Dreta* allà davant d'homes i dones seriosos amb testimonis i proves en bosses de plàstic segellades—passaports falsos i trossos de carn humana—que està dreta allà i refusa / reconèixer la seva *autoritat*?
- Trossos de carn humana, passaports falsos, llistats de noms, restes d'explosius, cassets de trucades telefòniques, vídeos de bancs i centres comercials i caixers automàtics. Informes psiquiàtrics que confirmen (a) la seva intel·ligència i (b) el seu enteniment. “Ella es dedicava a la seva feina”, diuen, “amb la terrible indiferència d'un artista.” Els testimonis es posen / a plorar.
- Els testimonis es posen a plorar mentre els vídeos de bancs i centres comercials mostren l'Anne com simplement una persona qualsevol que s'ocupa dels seus assumptes sota una vigilància constant, fins que vint minuts després d'haver-se'n anat, el vidre laminat de l'aparador d'una sabateria explota en absolut silenci i les petites figures grises fent-se miques i volant pels aires en absolut silenci amb les seves petites petites sabates voladores són veritables éssers humans barrejats amb vidre. Ningú no pot descobrir / quin és el seu motiu.
- Ningú no pot trobar el motiu de l'Anne.
- Viu sola?
- Viu sola.
- Treballa sola?
- Treballa sola.
- Dorm sola?
- Aparentment, sí.
- Mata / sola? Menja?
- Viu treballa dorm mata i menja completament sola. De fet les trucades telefòniques gravades consisteixen gairebé en la seva totalitat en comandes de menjar perquè l'hi portin a les habitacions que llogava i que donaven als carrers principals de barris residencials metropolitans—una pizza

gran, pa d'all, i un litre i mig de Diet Pepsi™ tot per només nou lliures noranta-nou.

- Trucades que en un primer moment són preses per / missatges en clau.
- Trucades que en un primer moment, exacte, són preses per missatges en clau però que són simplement comandes de menjar que nois amb vespinos li porten a domicili i / que ella paga en efectiu.
- De debò que és aquesta la mateixa petita Anne que ara té testimonis que es posen a plorar? Que ara té agents de policia d'ambdós sexes de llarga experiència que reben tractament contra la suor nocturna, la impotència, l'amenorrea, el tremolor a les mans i les imatges de caps humans rebentant com a càmera lenta i el lament llarg llarg i terrible d'un nen enterrat al qual no s'hi pot arribar repetint-se una vegada i una altra com una espècie de quina és la paraula?
- Una al·lucinació auditiva?
- Sí. Per la qual cosa ara demanen / que els *compensin*.
- La mateixa Anne que es despertava quan la campana es disparava i mirava les ombres dels castanyers moure's a la paret de la seva habitació amb el / pijama xop?
- La mateixa Anne que soldava complicats mecanismes temporals i interruptors inclinats de mercuri a plaques bases impreses amb la boca plena de / pizza de massa gruixuda?
- Que resumia l'estat d'ànim / d'una generació.
- Que va aparèixer dues vegades a la portada de / la revista Vogue™.
- Que va vendre els drets cinematogràfics per dos milions i mig / de dòlars americans.
- Que va estudiar en profunditat els tràmits de la facturació d'equipatges i va memoritzar els horaris de les principals / línies aèries internacionals.
- Que era cometes una solitària / cometes.

—Que escolta cometes de forma inexpressiva cometes la descripció de cometes l'atrocitat cometes rere cometes atrocitat cometes rere cometes atrocitat cometes que ha perpetrat.

10. Com divertit

—És com divertit i com trist.

Suposo que és com amarg.

Suposo que és una d'aquelles coses com amargues, una d'aquelles coses amb les que rius tot plorant.

Després de tant de temps, després de tants anys, ell finalment torna amb sa mare.

I d'entrada, saps, com que “qui és aquest?”

Llavors hi ha el moment en què se n'adona: “Oh *Déu meu*: és el meu propi fill.”

I s'abracen allà mateix a la cuina i saps és tan *commovedor*.

Vull dir és simplement tan commovedor veure que ell ha trobat aquella cosa, aquella *força*, per perdonar sa mare.

Que li ha perdonat el seu *alcoholisme*.

Que l'ha perdonada per anar-se'n amb altres *homes*.

Que l'ha perdonada per destruir la fe del seu pare en ell mateix i conduir-lo al *suïcidi*.

I tots dos estan com plorant i rient i plorant un altre cop tot a la vegada a la mateixa cuina on seia quan era petit presenciant les terribles discussions dels seus pares. Son pare en un mar de llàgrimes llençant el licor d'ella a l'aiguera a les deu del matí mentre ella xiscla que si ell fos un home de debò amb una mica de respecte per ell mateix ella no hauria de fotre-li al mam fins a rebentar, oi. I hi ha

aquestes petites esgarrapades a la taula que recorda haver fet d'amagat amb una forquilla. I tu ets conscient, saps, com de la *continuitat* de les coses, de l'amargor de les coses.

I llavors ell diu, “eh, mama, tinc una sorpresa per a tu”. I la mama com que s'aparta i s'eixuga els ulls i diu, “quina sorpresa?”

I ell diu, “mira per la finestra, mama”.

I a fora hi ha aquesta furgoneta com polsegosa amb dos nens petits petits al darrere com mirant. Com mirant a la càmera.

I ella amb prou feines pot creure's que aquests són els seus propis néts.

Llavors ell diu, “mama, vull que coneguis l'Annie”.

I llavors és quan aquesta dona l'Annie baixa de la furgoneta i és com realment alta i rossa i forta amb aquests ulls blau clar que et miren de dret al cor, i és com—bé suposo que és com el *somni* de cada home del què hauria de ser una bona dona, i el somni de cada mare de l'esposa que escolliria per al seu nen.

I resulta que ell i l'Annie i els nens estan fent aquesta nova què? Bé, *vida*. Estan fent aquesta nova, sí, vida per a ells mateixos lluny de la ciutat. Alimentant-se de la terra. Cultivant verdures. Caçant animals. Perforant sota terra a la recerca d'aigua completament pura. Educant els seus propis *fills*. En la creença que l'Home és lliure davant de Déu per forjar el seu propi destí i prendre qualsevol mesura necessària per protegir la seva família.

I durant el sopar—que bàsicament és una mena d'amandida de pollastre amb maionesa—ens assabentem que ell de fet és l'oficial en cap de tot un *grup* d'individus d'idees afins que s'han armat no per cap ànsia de sang, sinó per

necessitat perquè és la guerra. “Guerra?”, diu la mama. “Com vols dir, guerra?”

Així doncs l’Annie ha d’explicar a la mama com ells no creuen ni en els impostos ni en el benestar ni en cap d’aquestes merdes. Com la guerra és una guerra contra un govern que treu el pa de la boca del treballador i el dona als amants de la pornografia i als partidaris de l’avortament d’aquest món.

És una guerra contra els maleïts *mariques*.

És una guerra contra els traficants de crack i els negres.

És una guerra contra els *jueus* conspiradors i els seus intents de reescriure la *història*.

És una *croada* contra les imatges degenerades que es fan passar per *art*.

És una guerra contra tots aquells que ens negarien el dret a portar armes.

I l’Annie té com aquesta llum interior.

És com que uau, s’ha obert, s’ha obert, s’ha obert camí a través de tota la confusió i les veus xerraires de les nostres vides i dels nostres temps i simplement ha trobat aquesta com realment què?

Cosa suposo.

Aquesta cosa, aquesta *cosa* com absoluta.

És com que ella ha trobat aquesta cosa

És com que—ei—l’Annie ha trobat aquesta cosa, la *clau*, sí, aquesta cosa clau, aquest secret, aquesta certesa i simplicitat, aquesta cosa simple i secreta que tots busquem al llarg de les nostres vides i que és, suposo, la *veritat*.

Sí. I és com commovedor veure fins a quin punt està pendent dels nens, *ell*.

Com és ell que els talla el pollastre i els eixuga les boques amb un tovalló de paper—la imatge, saps, d’aquest tio

enorme vestit de camuflatge fent totes aquestes feines domèstiques amb afecte.

Perquè la família es troba en el cor de les coses, suposo.

I un dels nens petits petits aixeca la mirada del seu pollastre i diu, “papa, per què *plora?*”

I és veritat.

La seva mare està plorant.

Mentre està asseguda a la taula familiar mirant aquesta família que no sabia que tenia—el fill i la seva dona jove i bonica, els seus fills forts i innocents amb tota la vida davant seu—ella, i tant que sí, plora com si ella mateixa fos una nena petita.

I l’Annie acaricia els cabells del noi—que estan tallats realment curts, saps—com un autèntic soldat—i diu, “perquè és molt feliç, fill. Perquè és molt feliç.”

11. Sense títol (100 paraules)

—El que veiem aquí són diversos objectes relacionats amb els intents de matar-se de l’artista durant els últims mesos. Per exemple: ampolles de medicines, registres d’ingressos a l’hospital, polaroids de diversos homes seropositius amb els quals va practicar el sexe sense protecció de manera intencionada, trossos de vidre trencat...

—Notes de suïcidi.

— ... sí, i naturalment les parets de la galeria s’han cobert amb les seves múltiples notes de suïcidi. A més de les polaroids hi ha gravacions de vídeo força *desagradables*, ho he de dir, dels propis intents.

Bé jo no sé l’altra gent, però després d’uns quants minuts

d'això jo més aviat vaig començar a desitjar que se n'hagués sortit la primera vegada.

(*Silenci. Durant el silenci:*)

cap
 verd
 aigua
 cantar
 mort
 llarg
 vaixell
 pagar
 finestra
 simpàtic
 taula
 preguntar
 fred
 tija
 ballar
 poble
 llac
 malalt
 orgull
 cuinar

- Bé jo crec que és un comentari imperdonablement frívol de fer sobre allò que clarament és una fita. És emotiu. És oportú. És anguniós. És divertit. És de mal gust. És sexi. És profundament seriós. És entretingut. És aclaridor. És fosc. És altament personal i al mateix temps suscita preguntes vitals sobre el món en què vivim.
- El que a mi em fascina és l'ús que fa de les textures. Penso que hi ha una gran sensibilitat aquí en la juxtaposició de materials: cuiro i vidre, sang i paper, vaselina i acer, que provoquen en l'espectador gairebé una / reacció visceral.
- Em temo que el que aquí veiem és pur narcisisme. I penso que ens hem de fer la pregunta, qui acceptaria possible-

ment aquesta forma d'exhibicionisme indigerit com a obra d'art?...

—Sí, però exacte, segurament és això el que ella volia dir: *on* són les fronteres? *què* és acceptable?...

— ... perquè és simple / autoindulgència.

— ... on—literalment en aquest cas—acaba la “vida” i comença el “treball”?

—Pel que fa a vostè penso que ella trobaria tot el concepte de “volar dir” ridículament antiquat. Si hi ha res que ella vol dir *segurament* és que allò que vol dir no és el que vol dir ni de fet el que *ha* volgut dir mai. Segurament vol dir que una recerca d'allò que *vol dir* és inútil i l'exercici—és a dir aquests atemptats contra la seva pròpia vida—simplement vol dir això. Tot plegat em fa pensar en un proverbi xinès: el lloc més fosc és sempre sota la làmpada.

(*Silenci. Durant el silenci:*)

tinta
enfadat
agulla
nedar
viatge
blau
làmpada
pecar
pa
ric
arbre
punxar
llàstima
groc
muntanya
morir
sal
nou
costum

pregar

—El què?

—El lloc més fosc. És / xinès.

—*Per què* la gent no pot aprendre a dibuixar? *Per què* la gent no pot aprendre a pintar? Als estudiants se'ls hauria d'ensenyar *tècnica*, no idees. Perquè el que veiem aquí és el treball d'una nena que és força clar que hauria d'haver estat admesa no en una escola d'art sinó en una unitat psiquiàtrica.

(*Silenci. Durant el silenci:*)

diners

estúpid

llibreta

menysprear

dit

benvolgut

ocell

caure

llibre

injust

granota

separar-se

gana

blanc

nen

parar esment

llapis

trist

pruna

casar-se

—Un *què*?

—Un manicomi. Un lloc on ella podria / rebre tractament.

—Bé haig de dir que penso que aquesta és una remarca extraordinària que no esperava sentir fora d'una comissaria de la policia estatal...

—Oh *per favor*

— ... i que—no, ho sento, ho sento, s’ha de dir—que sembla ser un intent de reinstaurar la noció d’*Entartete Kunst*...

—Oh bestieses. Quina absurda / reacció exagerada.

— ... l’anomenat “art degenerat” prohibit—bestieses? A mi no m’ho sembla—prohibit pels nazis. Vull dir escolti’s vostè mateix: està dient que no s’hauria de permetre que aquesta artista produís art, sinó que en comptes d’això l’haurien d’obligar a rebre tractament psiquiàtric.

—Jo simplement estic suggerint que aquesta pobra nena...

—“Aquesta pobra nena.”

— ... aquesta pobra nena, sí, necessita ajut—i com vostè bé prou sap jo en cap moment he suggerit que a ella l’haurien / d’“obligar”.

—Necessita ajut? De debò? I en opinió de qui? L’opinió de Goebbels? L’opinió potser de Josif Stalin? És que de fet l’Anne no està anticipant les terribles conseqüències d’aquesta discussió i preguntant-nos què vol dir “ajut” de fet? És que no està dient, “no vull el vostre ajut”? És que no està dient, “el vostre ajut m’ofega”? És que no està dient que l’única manera d’evitar ser una víctima de les estructures patriarcals del capitalisme de finals de segle és *esdevenir la seva pròpia víctima?*

No és aquest el veritable significat d’aquests atemptats contra la seva vida?

—La seva pròpia víctima—és fascinant.

—Oh de debò, aquest és un raonament tan poc consistent.

(*Silenci. Durant el silenci:*)

casa

estimat

vidre

barallar-se

pell

gran

pastanaga

pintar
 part
 vell
 flor
 colpejar
 caixa
 salvatge
 família
 rentar
 vaca
 amic
 felicitat
 mentida

- Bé jo penso que siguin quins siguin els molt diversos assumptes personals a tractar, tots estem d'acord que és una fita. És emotiu. És oportú. És anguniós. És divertit. És de mal gust. És sexi. / És profundament seriós. És entretingut. És críptic. És fosc. És altament personal i al mateix temps suscita preguntes vitals sobre el món en què vivim.
- (*“sexí” com a peu*) Realment és un raonament tan poc consistent. La seva pròpia víctima? Si ella—com sembla—està intentant matar-se, en aquest cas certament la nostra presència aquí ens converteix en simples voyeurs a Bedlam. Si d'altra banda només està actuant, llavors tot el treball esdevé una simple representació cínica i és doblement fastigós.
- Però per què no? Per què no hauria de ser / “una representació”?
- Exacte—esdevé una espècie / de teatre.
- És teatre—exacte—per a un món en el qual el propi teatre ha mort. En comptes de les convencions antiquades de diàleg i els anomenats personatges avançant pesadament cap als desconcertants desenllaços del *teatre*, l'Anne ens està oferint un simple diàleg d'objectes: de cuiro i vidre, de vaselina i acer, de sang, saliva i xocolata. Ens està ofe-

rint ni més ni menys que l'espectacle de la seva pròpia existència, la radical *pornografia*—si és que se'm permet utilitzar aquest paraula massa gastada—del seu propi cos—gairebé com Crist—trencat i abusat.

—Un objecte en altres paraules. Un objecte *religiós*.

—Un objecte, sí. Però no l'objecte d'*altres*, l'objecte d'*ella mateixa*. Aquest és l'argument / que ella ofereix.

—Però de segur que tot això ja ho hem vist. No ho hem vist tot això en l'anomenat “radicalisme” dels seixanta barra setanta?

(*Silenci. Durant el silenci:*)

comportament

estret

germà

témer

cigonya

fals

ansietat

besar

núvia

pur

porta

escollir

palla

satisfet

ridícul

dormir

mes

bonic

dona

abús

—*Vist*—potser sí. Però no vist recentment, no vist ara, no vist en el context d'un món *postradical* i *posthumà* en el qual els *gestos* de radicalisme prenen un nou significat en una societat en la qual el gest radical és simplement una forma

més d'entreteniment és a dir un producte més—en aquest cas una obra d'art—per / ser consumida.

—El teatre no té res a veure amb això i lamento profundament la implicació segons la qual sóc una espècie de *nazi*.

12. Estrany!

—S'està allunyant de la ciutat bombardejada en un Cadillac vermell metàl·lic del 1956...

—NOM!

— ... quan arriba a un control il·luminat per pneumàtics encesos i li pregunten—exacte—pel nom.

—ESTRANY!

—Per estrany que sembli ella no respon a aquesta raonable demanda sinó que, en comptes d'això, comença a deixar anar una tirallonga d'insults. “Assassins fills de puta trossos de merda”, diu. “Porcs bords xupapolles.”

—AQUESTA LLENGUA!

—“Assassins de criatures blasfems cabrons salvatges.”

—AQUESTA LLENGUA!

—“Em cago en les vostres tombes i en les tombes de les vostres mares i dels vostres pares...”

—IDENTIFIQUI'S.

— “... i maleeixo totes les vostres futures generacions.” I llavors quan li demanen un cop més—exacte—que s'identifiqui calla.

—SILENCI!

(*Silenci.*)

QUÈ?

(*Silenci.*)

QUÈ?

—Llavors ella murmura alguna cosa sobre el seu jardí i les pru-

neres i les fonts assecades de la ciutat. Sobre—què és això?—
l'aigua que acostumava a escalfar en ampolles de plàstic per
tal de no sobtar les arrels. Murmura alguna cosa sobre...

—PARLI MÉS ALT!

— ... murmura alguna cosa sobre—exacte: parla més alt pu-
ta—alguna cosa sobre quedar-se sense electricitat, nits pas-
sades a les fosques i la descomposició de carn congelada.
Sobre les dones fent repicar tapes de cassoles als carrers
com una mena de plany...

—NOM!

— ... sobre la crema de biblioteques senceres plenes de lli-
bres i manuscrits irreemplaçables i sobre el pa florit llan-
çat des del darrere dels camions i una vegada i una altra
sobre les prunes i les flors blanques...

—MENTRESTANT!

— ... i la pudor del cafè fet amb aigües residuals i de les
restes humanes i mentrestant—exacte: mentrestant—grà-
cies—els soldats s'amunteguen al voltant d'aquesta dona
sense nom amb els cabells llargs i grisos amb metxes de
sang i al voltant del Cadillac vermell il·luminat per les
piles de pneumàtics encesos i li demanen simplement on
collons, on collons es creu que va?

Silenci.

—QUÈ?

Silenci.

—QUÈ?

—“L'aeroport.”

—PARLI MÉS ALT!

—“L'aeroport. Porto el meu fill a l'aeroport. No tenen per
què cridar-me. Sóc una dona educada—no una pagesa
sortida d'un camp que va anar a ciutat a netejar lavabos

de gent rica. Tinc un passaport i un compte corrent en dòlars americans i porto el meu fill a l'aeroport.”

—ESTRANY!

—“Ara si us plau deixin-me passar.” Però sí, com tu dius, per estrany que sembli no hi ha cap fill per veure. Fill? Quin fill? I les dones amb passaports no tenen aquest aspecte. Les dones amb dòlars americans no tenen aquest aspecte. Els seus cabells tenen metxes fetes per professionals en perruqueries amb reflexos artificials, no amb sang humana. No condueixen Cadillacs atrotinats, són propietàries de jeeps japonesos amb tracció a les quatre rodes i amb una roda de recanvi que no utilitzaran mai lligada a la porta de darrere. Enfoquem la llanterna, eh, al seient del darrere i mirem simplement de què està parlant.

—FILL? QUIN FILL?

—Traguem la llanterna—quin fill—exacte—de plàstic, i mirem simplement de què està parlant, simplement què és el que vol dir amb això de “fill”, aquesta dona sense nom amb els cabells llargs i grisos i la cara de porc repugnant. I ja que estem en el tema del seu aspecte, per què no pot ser més atractiva? Per què no pot ser més agradable? Per què no pot tenir unes quantes dents més? Per què no pot inclinar-se endavant i deixar-nos veure el seu cul? Per què no pot posar-se a plorar i fer que desitgem consolar-la en comptes de mirar-nos d'aquesta manera i escopir?

—ESTRANY!

—Així doncs—què?—sí—perdona—per estrany que sembli com tu dius la llum de la llanterna revela al seient del darrere del vehicle només dues petites bosses de plàstic negres amb les nanses lligades però cap fill.

—FILL? QUIN FILL?

—I ara ella murmura alguna cosa sobre...

—PARLI MÉS ALT!

— ... alguna cosa sobre un gronxador de jardí, alguna cosa sobre la seva petita nena, la seva petita Anne, la seva peti-

ta Annushka. Alguna cosa—què és això? Parli més alt—alguna cosa sobre que la seva Annushka “és dins les bosses” i sobre la seva necessitat, la seva necessitat urgent de portar aquestes bosses a l'aeroport amb la seva educació i el seu compte corrent en dòlars americans i comprar bitllets d'avió.

És que no se n'adona que l'aeroport està tancat?

És que no ha sentit que la pista d'aterratge ha sigut bombardejada?

És que no veu com els míssils intel·ligents esquitxen igual que les pedres llançades en una piscina?

—ESTRANY!

—És que no pot sentir la blanca calor del carburant dels avions que crema? No. Per estrany que sembli com tu dius fa l'efecte que creu que l'aeroport funciona amb normalitat. Per estrany que sembli fa l'efecte que pensa que les blanques platges del món i les ciutats cosmopolites encara són a poques hores d'avió en vols regulars.

—ESTRANY!

—Per estrany que sembli fa l'afecte que aquesta dona sense nom imagina que encara pot fer servir el seu compte corrent amb una targeta de crèdit i volar en primera classe amb la petita Anne, amb l'Annushka, lluny de la varietat de fusells i destrals, a una ciutat plena de galeries d'art, làmpares al·lògenes, cafès encantadors i sabates atractivament disposades.

—ESTRANY!

Silenci.

—I sí—per estrany que sembli—ningú no li demana què vol dir amb allò que l'Annushka “és dins les bosses”.

—ESTRANY!

Silenci.

—I sí—per estrany que sembli—ningú no li demana poder examinar les bosses.

—ESTRANY!

Silenci.

—I sí—per més estrany que pugui semblar—ningú no li pregunta per què un nen hauria d'estar en dues bosses en comptes d'una.

Silenci.

—ESTRANY!

13. Comunicant-se amb extraterrestres

—*Llavors* descobrim que ella està sent penetrada per uns raigs misteriosos que la tornen invisible a les fotografies.

—Què? Raigs X?

—No, raigs X no. És un nou tipus de raig. És un nou tipus de raig produït per una catàstrofe en l'*espai / profund*.

—Vols dir—a veure—que ella està comunicant-se estàs dient a través d'aquests raigs amb *extraterrestres*?

—*Comunicant-se* no. No. Els extraterrestres l'estan *utilitzant*. L'estan utilitzant, però *sense que ella / ho sàpiga*.

—Els extraterrestres—d'acord—estan utilitzant la seva ment com una mena de cavall de Troia per tal de poder envair gradualment tota la consciència / humana a través seu.

—I el que és més espantós és que ella podria ser qualsevol de nosaltres.

14. La noia d'aquí al costat

Ella és la noia d'aquí al costat
Ella és l'esquerda fatal
Ella és la causa de
La guerra de Troia.

Ella és de la reialesa
Ella practica l'art
Ella és una refugiada
Amb un carro i un cavall.

Ella és una estrella de cine porno
Una assassina i una marca de cotxe

UNA ASSASSINA I UNA MARCA DE COTXE!

Ella és una amenaça terrorista
Ella és mare de tres fills
Ella és una cigarreta barata
Ella és Èxtasi en estat natural.

Ella és una femme fatale
Ella és la fulla d'un ganivet
Ella és una tia sensacional
Ella és la Vida Intel·ligent.

Ella és una candidata presidencial
per a cada petit estat en guerra
CADA PETIT ESTAT EN GUERRA!

Ella hiverna al sud
Ella col·lecciona antiguitats

Ella té una boca gran
Però no parla mai.

Ella ha donat una pala
A l'extrem d'un boscam
Perquè li cavi la seva pròpia tomba
Un home encaputxat.

Ella condueix un tanc
Damunt nounats
Mentre escull tenir el compte en un banc
A interessos competitius.

Ella bombardeja d'amagat
Té il·limitada riquesa
Blancs genolls ossuts.
Què? Genolls ossuts?
Sí. Genolls ossuts
I parla el japonès amb fluïdesa.

O-shigoto wa nan desu ka?
Oku-san wa imasu ka?
OKU-SAN WA IMASU KA?

Ella és un bronzejat artificial
Ella és el greix de la paella
Ella és la pel·lícula a la llauna
Ella és la merda del ventilador.

Ella és la que va córrer
Quan va començar el tiroteig.

Ella és una noia amb un pla
Ella és un noi amb un home

Ella és una tortillera amb una *femme*
Ella és un home amb una furgoneta.

Ella és una fan entregada al futbol
Amb capacitat de mantenir l'atenció limitada
CAPACITAT DE MANTENIR L'ATENCIÓ LIMITADA!

Ella és un ocell de rapinya
Ella és el déu de la guerra
Ella és l'esquerda fatal
Ella és la noia d'aquí al costat
Ella és la noia d'aquí al costat
Ella és la noia d'aquí al costat
ELLA ÉS LA NOIA D'AQUÍ AL COSTAT!

15. La declaració

Silenci.

—Diu que va en bici faci el temps que faci?
—Faci el temps que faci. Exactament.

Silenci.

—I porta barret.
—Sí. Porta barret.
—El qual, vostè afirma, s'ha fet ella mateixa.
—Això crec.

Silenci.

—Cultiva tomaqueres en...

- Pots de margarina.
 —Pots de margarina.
 —Exactament.
 (*Silenci.*)
 O iogurt...
 —Pots de iogurt.
 —Sí.
 —Sí, ja.
 (*Silenci.*)
 Per què creu que ho fa això?
 —Què? Cultivar tomaqueres?
 —Sí.

Silenci.

- Per les fires.
 —Per què?
 —Les fires. Els ven a les fires.
 —És clar. I suposo que els porta a les fires en bici.
 —Sí.
 —Faci el temps que faci.
 —Sí.
 —Dins d'una caixa de cartró.
 —Sí.
 —Doncs bé per què suposa que ho fa això? Per què suposa que porta aquestes, què, aquestes tomaqueres en pots de iogurt, per què suposa que les porta a les fires en bici dins d'una caixa de cartró faci el temps que faci?
 (*Silenci llarg.*)
 Vostè afirma cometes de nena sovint compartia llit amb dos o tres dels seus germans més joves cometes. Es reafirma en aquesta declaració?
 —Sí.
 —Per què?
 —Perquè ho feia.

—“Perquè ho feia.”

—Perquè ho feia, sí. Perquè eren pobres. Perquè no tenien res.

—Un món diferent, eh?

(Silenci.)

Si vol firmar aquí.

—Què?

—Sí. Si vol firmar aquí per dir que ha llegit la declaració i hi està d'acord.

(Silenci.)

Bé, no hi està d'acord?

—Si pogués disposar d'un bolígraf...

(Apareix un bolígraf, sense tap. El paper és signat i retornat. Silenci.)

Això és tot?

—Per ara. Gràcies.

Silenci.

—Moltes gràcies.

Silenci.

16. Pornó

La principal oradora és una dona molt jove. Mentre parla les seves paraules són traduïdes sense cap mena d'emoció a una llengua africana, sud-americana o de l'Europa de l'est.

—Té els millors anys de la vida davant seu.

—[traducció]

—Potser té uns disset o divuit anys...

- [traducció]
- ... però idealment és més jove...
- [traducció]
- ... catorze potser o encara més jove.
- [traducció]
- És molt molt important entendre que ella controla.
- [traducció]
- Sempre controla tot el que passa.
- [traducció]
- Fins i tot si això sembla violent o perillós.
- [traducció]
- Que no ho és.
- [traducció]
- (*riure dèbil*) Òbviament.
- [traducció]
- (*riure dèbil*) Naturalment no hi ha *història* de què parlar...
- [traducció]
- ... o personatges.
- [traducció]
- Certament no en el sentit convencional.
- [traducció]
- Però això no vol dir que no es necessiti tècnica.
- [traducció]
- Ja que nosaltres encara necessitem sentir que el que estem veient és real.
- [traducció]
- No és només actuar.
- [traducció]
- De fet és molt més exigent que actuar—per la senzilla raó que està passant de debò.
- [traducció]

Una pausa. Sembla haver oblidat el que havia de dir i busca un apunt.

—Sí?

—(*apunt*) Li agrada la seva feina.

—Què?

—(*apunt més emfàtic*) Li agrada la seva feina.

—Li agrada la seva feina.

—[traducció]

—És jove i està en forma, i és feliç amb el seu cos.

—[traducció]

—Com utilitza el seu cos és decisió seva.

—[traducció]

—Òbviament.

—[traducció]

—El Porno no li impedeix dur una vida normal.

—[traducció —*en la traducció “Porno” hauria de tenir un accent distintiu: “Pornó”*]

—Té nòvio...

—[traducció]

— ... i tots els interessos normals d'una noia de la seva edat.

—[traducció]

—(*riure dèbil*) La roba.

—[traducció]

—Els nois.

—[traducció]

—El maquillatge. Les mascotes.

—[traducció]

—La música.

—[traducció]

—La diferència és...

—[traducció]

— ... és que el Porno li està desenvolupant la mena de seguretat i independència que moltes dones envejarien.

—[traducció]

—El Porno...

—[traducció]

— ... és de fet una forma de prendre el control.

- [traducció]
 —El Porno...
 —[traducció]
 — ... és de fet el contrari del que sembla.
 —[traducció]
 —Perquè més que *consumir* les imatges...
 —[traducció]
 — ... ella les produeix.
 —[traducció]
 —Això, per ella, és una de les belleses del Porno.
 —[traducció]

De nou una pausa. Sembla haver oblidat el que havia de dir: però això hauria d'implicar una angúnia que mai no permet que aflori. Busca un apunt.

- Sí?
 —(apunt) No és insensible a la llum del capvespre.
 —Què?
 —(apunt més emfàtic) No és insensible / a la llum del capvespre.
 —No és insensible a la llum del capvespre quan encén la copa dels pins d'un taronja brillant.
 —[traducció]
 —Té una vida interior.
 —[traducció]
 —Reacciona de forma sensible al món.
 —[traducció]
 —De fet l'argument de la nena drogada i insensibilitzada...
 —[traducció]
 — ... humiliada...
 —[traducció]
 — ... i després fotografiada o filmada sense el seu coneixement...
 —[traducció]

— ... és una caricatura absurda.

—[traducció]

De nou una pausa. De nou ella busca un apunt.

—Sí?

—(apunt) Se li proporciona tot.

—Què?

—(apunt més emfàtic) Se li proporciona tot el que necessita.

Pausa.

—No puc.

—[traducció de “no puc”]

Pausa.

—No puc.

—[traducció de “no puc”]

Ella s'aparta. Confusió momentània. Però llavors un altre orador la substitueix. De fet els altres membres de la companyia probablement han aparegut i poden compartir les següents rèpliques, mentre la primera noia beu un got d'aigua i es refà; de nou no hauria de ser clar si pateix por escènica o veritable angúnia.

El traductor roman impassible.

—Se li proporciona tot el que necessita. Fins i tot una educació.

—[traducció]

—Als vint-i-un anys encara tindrà davant seu els millors anys de la seva vida...

—[traducció]

— ... i tindrà al banc els diners del Porno.

—[traducció]

—No tothom té aquesta base per a un bon demà.

—[traducció]

—O les oportunitats que ella ha tingut.

—[traducció]

—Òbviament.

—[traducció]

Gradualment la dona jove comença a afegir-s'hi un altre cop, amb el suport de les altres veus.

—Podria per exemple convertir-se en model...

—[traducció]

— ... una personalitat de la televisió...

—[traducció]

— ... portar el seu propi pub al camp o córrer món.

—[traducció]

—Podria pintar...

—[traducció]

— ... nedar professionalment...

—[traducció]

— ... o estudiar una llicenciatura en enginyeria química.

—[traducció]

Tots amb un ímpetu creixent.

—L'Anne podria canviar el món...

—[traducció]

— ... acabar amb el patiment dels animals...

—[traducció]

— ... acabar amb el patiment humà...

—[traducció]

— ... i aprendre a pilotar helicòpters.

—[traducció]

Comença l'apassionada música gitana d'un violí.

- L'Anne distribuirà els recursos del món equitativament per tota la terra...
—[traducció]
— ... aixecarà de la pols les cares dels descontents...
—[traducció]
— ... a la vegada que garantirà que els privilegis de la classe mitjana no es vegin afectats.
—[traducció]
—Popularitzarà la teoria psicoanalítica...
—[traducció]
— ... tot investigant les arrels del comportament humà...
—[traducció]
— ... en una sèrie d'articles setmanals per a una revista.
—[traducció]

La música s'intensifica.

- L'Anne ha vist el món des de l'espai...
—[traducció]
— ... les arrugues de les muntanyes...
—[traducció]
— ... i els fils de cobalt dels rius.
—[traducció]
—Ha excavat les tombes poc profundes...
—[traducció]
— ... i ha examinat les calaveres fetes miques dels morts.
—[traducció]
—Ha fet córrer informació per les fibres òptiques...
—[traducció]
— ... i ha ballat amb les partícules de la llum.
—[traducció]

La música s'intensifica. Els oradors es divideixen, creant dues línies simultànies, cada línia traduïda de forma impassible a una llengua diferent:

—L'Anne ha netejat amb una mànega els carrers de Budapest...

—[traducció]

— ... i ha escoltat el cor del fetus.

—[traducció]

—S'ha desfet amb els casquets glacials...

—[traducció]

— ... i ha desembocat en els deltes fèrtils.

—[traducció]

—Personalment ha recolzat una marca de cervesa importada.

—[traducció]

—Ha comprat una pàgina sencera de diari...

—[traducció]

— ... per imprimir una disculpa completa i sincera.

—[traducció]

—Ha exterminat gitanos...

—[traducció]

— ... i ha comprat un branquilló de bruc de la sort.

—[traducció]

—S'ha penjat a una creu per morir...

—Tot seguit l'Anne descriurà la posició que en cas de col·lisió...

—[traducció]

— ... haurien d'adoptar quan ho indiquin les hostesses.

—[traducció]

—Cap abaixat.

—[traducció]

—Genolls encongits.

—[traducció]

—Si l'oxigen esdevé necessari...

—[traducció]

— ... cauran automàticament les màscares d'oxigen.

—[traducció]

—Posin-se la màscara per activar l'oxigen.

—[traducció]

—No fumin mentre l'oxigen estigui activat.

—[traducció]

—Si us plau assegurin-se de tenir cordat el cinturó de seguretat...

—[traducció]

—[traducció]

— ... ha ressuscitat el tercer dia d'entre els morts...

—[traducció]

— ... s'ha deixat créixer una barba...

—[traducció]

— ... i ha entrat a la Meca triomfalment.

—[traducció]

—L'Anna ens salvarà de l'ansietat del nostre segle...

—[traducció]

— ... i anunciarà una era en la qual l'esperit i la matèria...

—[traducció]

— ... el comerç i la trivialitat...

—[traducció]

— ... l'ona i la partícula...

—[traducció]

— ... finalment es reconciliaran!

—[traducció]

— ... de tenir plegada la taula...

—[traducció]

— ... i de tenir el seient en posició completament vertical.

—[traducció]

—Durant el vol...

—[traducció]

— ... passarem amb una llista de productes lliures d'impostos.

—[traducció]

—L'Anna ens salvarà de l'ansietat del nostre segle...

—[traducció]

— ... i anunciarà una era en la qual l'esperit i la matèria...

—[traducció]

— ... el comerç i la trivialitat...

—[traducció]

— ... l'ona i la partícula...

—[traducció]

— ... finalment es reconciliaran!

—[traducció]

17. Prèviament congelat

- Així doncs té moltes coses al cap. Les coses han...
- Bé això és cert.
- ... les coses han què? Les coses han *canviat* per ella aquests últims anys.
- Bé això és absolutament cert.
- Vull dir que podem veure—acceptem-ho: podem veure que alguna cosa ha mort.
- Alguna cosa ha què?
- Ha mort. Alguna cosa / ha mort.
- Sent que ha fracassat.
- Exacte. Sent que la seva feina ha fracassat.
- Però personalment també—la seva feina, sí—però personalment també sent que alguna cosa, alguna cosa dins seu ha mort.
- I què?
- Què?
- I *ha* mort?
- Què ha mort?
- Aquesta cosa, aquesta cosa que dèiem dins seu.
- Quina cosa?
- La cosa, la cosa, la cosa, la cosa / dins seu.
- En el seu cas, sí, diguem que *ha* mort. Diguem que tot allò pel qual ha treballat—tota la seva vida—ha mort. (*rialla*) Diguem que la seva vida fins aquest moment ha sigut què? què? com un...
- Llibre?
- Com un llibre, com un...
- Fil?
- Com un llibre, com un fil, com un...
- Bot?
- Com un bot. Diguem que tota la seva vida—sí, molt bé—fins aquest moment ha sigut com un bot, com una petita barca...

— ... que feliçment es deixa endur pel corrent a través del llac. Però ara sent que l'aigua...

—Entra per les escletxes?

—Penetra.

—Penetra el què?

—El seu cor trencat.

Rialles.

—El seu cor—exactament—sí—absolutament—trencat. Sent que l'aigua del llac penetra el seu / cor trencat.

—La seva *feina* abandonada. La seva *casa* abandonada pels seus fills.

—Ella *mateixa* abandonada pel seu *marit*. On és *ell* ara?

—París? Praga? / Viena? Berlín?

—París Praga? Follant? Follant-se algú amb la meitat d'anys que ella en una ciutat de palaus renaixentistes i cúpules / barroques? Representant alguna fantasia adolescent, mentre ella intenta reconstruir la seva vida.

—Però ella mai no va tenir un *marit*.

—Ella mai no què?

—Mai no va tenir un *marit*. Mai no va creure en el matrimoni.

—D'acord. Potser no hi va creure mai, però tot i així va tenir un *marit*.

Rialles.

—En Paul.

—Qui?

—En Paul.

—En Paul? En Paul no era el seu *marit*.

Rialles.

- Bé doncs qui era?
 —No ho sé. Era simplement una mena de, una mena de, una mena de... / *persona*.
 —Com fumar.
 —Què? Exacte. Sí. Com fumar cigarretes.

Rialles.

- Parlant d'això, saps que encara té aquell cendrer de peu?
 —Parlant de què?
 —D'això. Parlant d'això.
 —No el té.
 —Sí que el té. Encara l'arrossega amb ella / d'habitació en habitació.
 —És una cosa espantosa.
 —No és una cosa espantosa.
 —És com una cosa treta del vestíbul d'un hotel barat, la mena d'hotel que visites durant unes poques hores una tarda d'un dia feiner en una ciutat estranya amb un home que / acabes de conèixer.
 —Sí que ho és. És com una pastetereta. O quina és l'altra paraula?
 —Quina paraula?
 —Aquella. Aquella paraula. L'altra paraula.
 —Què? En comptes de pastetereta?
 —Eскурridora?
 —No. Escurridora no, però s'hi assembla.
 —Amb un home que no tornaràs a veure mai més.
 —Amb un home—exacte—que acabes de conèixer i no tens cap intenció de tornar a veure mai més. Amb el seu bol cromat, el seu peu cromat i el seu aire de sexe

Pausa.

- inesperat i sense protecció —Escopidora?
en habitacions d'hotel ba- —Escopidora. Exacte. És
rates. Una escopidora? com una escopidora.
Què és això?
—Una cosa. Una cosa per escopir-hi.
—Ella no escup. De què estàs parlant? No està casada. No té
fills. I certament / no escup.
—Ningú no diu que escupi.
—Doncs per què té una cosa per escopir-hi?
—No té una cosa per escopir-hi, té una cosa que / s'hi *assembla*.
—Però per cert, què és una escurridora?
—Escurridora és castellà. Com batidora.
—Com cantaora.
—És un lloc on es posen a escórrer els plats després de ren-
tar-los.
—És un lloc—exacte—on es posen a escórrer els plats des-
prés de rentar-los.

Silenci.

- I. Què? No treballa?
—Sí que treballa.
—*Ha* treballat.
—*Pot* treballar.
—*Treballarà*.
—*No* treballarà.
—Què?
—No treballarà.
—Però té tècnica.
—Oh sí, té tècnica però qualsevol tècnica que té sembla ina-
dequada per al món en què viu. Qualsevol feina que ha fet
sembla inadequada per al món en què viu. Tot el que pot
fer és donar voltes al voltant del cendrer o llençar a terra
llibres de les prestatgeries a l'atzar.
—No m'ho diguis: textos clàssics.

- Exacte: els textos clàssics que hauria d'haver llegit com a estudiant fa vint o trenta anys.
- I igual que fa vint o trenta anys no passa de les introduccions.

Rialles.

- Els fragments que va subratllar amb un boli negre tremolós...
- Aquells fragments—exacte—que va subratllar amb boli perquè es va pensar que tenien algun què? Algun *significat*?
- O li van ensenyar.
- O li van què?
- Ensenyar. No necessàriament pensar, sinó ensenyar. Li van ensenyar que tenien / algun significat.
- Bé—pensar, ensenyar, el que sigui, el fet és que prefereix llegir per sobre.
- D'acord, vols dir que llegir per sobre sembla més apropiat per al món / en què viu?
- Això és exactament el que vull dir: prefereix llegir per sobre. Prefereix llegir només les parts més petites de les coses. Part d'una recepta. Part d'una carta. Part / d'un article.
- Part d'una recepta. Part d'una carta que contesta una carta que no ha llegit mai sobre un article que es va perdre.
- Quin article era?
- Se'l va perdre.
- Se'l va perdre—d'acord—però encara podem imaginar-nos el que pot haver-se perdut.
- Allò de l'actor.
- Allò del polític.
- Allò del salmó fresc.
- Allò de l'assassí. Com va infligir un total de 37 punyalades a la mare de la criatura mentre el nen dormia.
- Què és això?
- Això del salmó?
- Sí.
- Bé sobre com defineixes la paraula "fresc". Què vol dir

—I era el seu propi fill.

—No, no era el seu propi fill.

Però el seu fill era allà.

—Va portar el seu fill perquè mirés.

—Va portar el seu propi fill—
exacte—perquè mirés com
assassinava la mare
d'aquest altre nen.

exactament la paraula
“fresc” en una expressió
com “salmó fresc”. Vols dir
que pot voler dir
“prèviament congelat”?

—Exacte.

Que ell va fer *què*?

—Va portar el seu propi fill. Va portar el seu propi fill en
pijama perquè mirés com ho feia. Com l'apunyalava. Sí.

Silenci.

—I pot ser?

—Què pot ser?

—Pot ser que vulgui dir “prèviament congelat”?

Silenci.

El camp

Traducció
de Marta Aliguer

Aquesta obra va ser estrenada el 16 de febrer del 2005 a la Sala Beckett de Barcelona sota la direcció de Toni Casares, ajudat per Marta Aliguer, amb escenografia de Max Glaenzel i Estel Cristià, il·luminació de Kiko Planas, vestuari de Marta Rafa, música d'Àlex Polls i interpretada per Rosa Cadafalch, Xavi Mira i Maria Ribera.

PERSONATGES

CORINNE, 40

RICHARD, 40

REBECCA, 25

Corinne i Richard són de Londres. Rebecca és americana.

Temps

El present.

Lloc

El camp.

Nota

El signe / indica el punt de la rèplica on el diàleg se sobreposa.

I

Interior. Nit.

Una habitació gran, cadires de fusta, una taula vella.

RICHARD i CORINNE.

—Què fas?

—Retallo

—Què retalles?

—No ho sé... coses. Per què em mires així?

—Normalment no retalles, no fas coses. Què estàs fent?

—És que he pensat que podria retallar unes quantes imatges i posar-les al voltant del llit. He pensat que podrien ser estimulants.

—Són vistoses?

—Algunes són vistoses.

(CORINNE retalla.)

- D'altres només són imatges.
—És una bona idea.
—Et sembla una bona idea? Jo no estic segura que sigui una bona idea.
—Tens prou llum?
—I tant, tinc molta llum, gràcies.
(CORINNE retalla.)
Aquesta persona... Està dormint? Quan es despertarà?
—Et faràs malbé la vista
—Està viva?
—És clar que està viva. Per què m'ho preguntes / això?
—Perquè jo no ho sé, oi? No sé si està viva.
—És clar que està viva. Està dormint.
—Li has donat alguna cosa?
—Alguna cosa?
—Per fer-la dormir.
—Per fer-la dormir no, per ajudar-la a dormir.
—Per fer-la dormir no, per ajudar-la a dormir. Hi ha alguna diferència?
—No.

Tots dos fan un lleuger somriure.

- És que... per què l'has portat aquí? Per què dimonis l'has portat aquí?
—És la meva feina.
—Què? A casa nostra? A aquestes hores?
—Sí.
—De veritat?
—Sí.
—La teva *feina*? Portar una estranya a casa nostra a mitjanit és la teva feina?
—Sí, jo l'entenc així.
—I *què* estava fent ella?
—Ja t'he dit què estava fent.

- (*Pausa.*)
 Vols alguna cosa per beure?
 —Era allà, estirada.
 —Sí. Vols alguna... ?
 —Estirada al mig de la carretera.
 —Al costat.
 —Com? Tirada? Tirada al costat?
 —(*encongint les espatlles*) Si t'agrada més així...
 —De festa, doncs.
 —Què?
 —Tornava d'alguna festa.
 —No en tinc ni idea. Desvariejava una mica.
 —Què? Desvariejava? Però a quina mena de festa deuria *haver anat*? M'alegro que no sigui meva.
 —Teva?
 —Filla meva. M'alegro que no sigui la meva nena.
 —No és una nena.
 —Però hi deu haver algú, que l'estimi.
 —Per què?
 —Algú l'ha d'estimar.
 (*RICHARD es disposa a sortir.*)
 No vull res amb alcohol.
 —Et portaré una mica d'aigua.

Richard surt.

CORINNE retalla.

- Has trucat a en Morris?
 —(*des de fora*) Què?
 —Si has trucat a en Morris? No ho hauria de saber?
 —(*des de fora*) En Morris?
 —No l'hauries d'informar?
 —(*des de fora*) Deu estar dormint.
 —O sigui que creus que dorm?
 —(*des de fora*) Què?

(*RICHARD torna a entrar amb un vas d'aigua.*)

Què?

—No em puc imaginar en Morris dormint. (*agafa l'aigua*) Gràcies. Me l'imagino... alerta, d'alguna manera. Sempre alerta.

CORINNE beu.

—Creus que li hauria de trucar?

—És que sembla que no estiguis preocupat.

—És la meva feina.

—La teva feina és no estar preocupat?

—La meva feina és no semblar-ho.

—Tasta això.

—Què?

—Tasta-ho.

RICHARD fa un glop d'aigua.

—No noto res.

—Però té gust d'alguna cosa.

—De què?

—Alguna cosa... no ho sé... puresa. Vols dir que és bona?

—És aigua, res més. És un vas d'aigua.

—I no pot ser que hi hagi alguna cosa dins?

—Només és un vas d'aigua.

—És el que estic dient.

—És aigua, és pura, i per això potser té gust.

—Així ho has notat?

—No he notat res. No té gust. Té gust de res. Però potser és aquest gust de res el que tu has notat.

—Així no ho has notat?

—No, no ho he notat. Ho sento.

—Beu-te-la.

—No la vols?

—No. Beu-te-la.

RICHARD es beu tota l'aigua.

Pausa

CORINNE comença a riure.

—Què passa?

—La cara que feies.

—Quina cara?

—Quan has arribat. La cara que feies quan has arribat amb ella als braços.

—Eh? Què feia?

—Somreies.

—Per què?

—Això és el que no sé. Eres allà amb aquella noia als braços, somrient. I he pensat: mira, ha perdut el sentit de l'humor. Finalment ha perdut el seu famós sentit / de l'humor.

—Però de fet t'has equivocat.

—De fet m'he equivocat.

—De fet el meu famós sentit de l'humor es manté intacte.

—De fet el teu famós sentit de l'humor... sí, es manté / intacte.

—Perquè crec que m'ho hauries de dir. Si notes que he fet alguna cosa malament hauries de dir-m'ho.

—No no, el què has...

—Gràcies.

—El què has fet... Malament? No, és clar que no.

—Gràcies. / Molt bé.

—El que has fet és... El què has fet és exactament el que qualsevol altre *hauria fet*.

—La gent no es pot deixar tirada.

—Això és veritat.

—No es pot, oi?

—No, no crec que es pugui, no. És evident que *no es pot*.

—Això no és la ciutat.

—Ja ho sé.

—Això no és la ciutat, no es pot...

—Ja sé que no es pot.

(Pausa.)

I no duia cap bossa?

—Cap què?

—Un bolso. Una bossa. Ella no duia cap mena de...

—Bolso

—Sí. Un bolso. Una bossa de mà. El que sigui. No posis aquesta cara.

—Per què has dit bolso?

—Que per què he dit bolso?

—Sí. Per què ho has dit? No ho dius mai.

—El què no dic?

—Bolso.

—Que no m'has entès?

—És clar que / t'he entès.

—Així doncs... què?

—Què? Perdona?

—En duia?

—Si duia una bossa?

—La duia?

—No n'es... .

—No n'estàs segur.

—No.

—No ho has...

—No.

—No ho has mirat.

—No. Una bossa? No. Per què?

—"Per què"?

—Sí.

—*Què?*

(Pausa.)

Per què? Doncs perquè si hi hagués hagut una bossa...

—Ho sé.

—Si hi hagués hagut una bossa...

—Sí, és que s'estava fent fosc...

- ... haguéssim pogut mirar... oi?... dins la bossa, i això hauria... / simplificat les coses. No estaríem...
- Ja t'ho he dit: s'estava fent fosc. El més urgent era treure-la d'aquella carretera i assegurar-me que estava fora de perill. La bossa no era... sí, hauria simplificat les coses... però la bossa no era, com ja et pots imaginar, el primer en què he pensat.
- La bossa.
- Què?
- Per tant, sí que hi havia una bossa.
- No sé si hi havia una bossa.
- Si hi havia una bossa, hauries de tornar. Hauries de tornar i buscar-la.
- Vols que torni a buscar-la? Molt bé. Si vols que torni a buscar-la, tornaré i la buscaré.
- No, no vull que tornis a buscar-la. Vull que em facis un petó.
- No vull fer-te un petó. Ja *t'he* fet un petó.
- Doncs fes-me'n un altre.
- No vull fer-te'n un altre.
- Per què? No m'estimes?

Pausa.

- Què?
- No posis aquesta cara. T'he preguntat: no / m'estimes?
- No vull fer-te un petó. No em sento net.
- Jo et veig net.
- No m'hi sento.
- Doncs dutxa't. Dutxa't i quan estiguis net torna i fes-me un petó.
- Despertaré els nens.
- No crec que els despertis.
- Com s'han portat?
- Oh, molt bé.

(Pausa.)

De fet, els he dut a casa de la Sophie. Els he deixat tota la tarda amb la Sophie. He tingut una tarda sencera lliure. La Sophie és molt amable.

—Suposo que li has donat alguna cosa.

—Sempre li dono alguna cosa. Li dono massa, de fet. Ni que fos pobra.

—És pobra.

—La Sophie? No ho sabia, que fos pobra.

—Ho sap tothom, que és pobra.

—Però és tan polida. I té la casa tan polida, tan neta. Té flors a la cuina. Què vol dir que és pobra?

—No té diners.

—Té una casa.

—La casa està en molt mal estat. I no és seva, és de lloguer.

—No m'ho crec. No em puc creure que la Sophie sigui pobra. No pot ser que ho sigui.

—Ho dius pel pot on hi posa els diners? És que tots els diners que té són dins aquell pot.

—I no vols saber què he fet aquesta tarda?

(Pausa.)

Molt bé. T'explicaré el que he fet.

—Què has fet?

—He agafat una d'aquelles cadires velles i m'he assegut sota un arbre.

—Sembla agradable.

—Ha sigut fantàstic.

Pausa.

—Quin arbre era?

—El del costat del rierol

—El vern?

—Aquell és el vern?

—El del costat del rierol, sí / és aquell.

—Bé, sigui el que sigui, m'hi he assegut a sota. M'hi he estat tanta estona, allà asseguda, que les potes del darrere s'han enfonsat dins el fang. I només he mirat el paisatge. M'he assegut allà, i m'he limitat a contemplar el paisatge.

Pausa.

—I com era el paisatge?

—Preciós. El paisatge era preciós. Els turons al fons, ondulats, i els núvols movent-se fent formes, com en un conte de fades. M'he sentit com aquella nena del conte. Qui era aquella nena del conte?

—Una pastoreta.

—Una pastoreta o alguna cosa així. M'he sentit... sí, exacte, com una pastoreta, però sense les cabres, per sort. I he pensat en tu, conduint, amb el teu sentit de l'humor—que estava segura que necessaries—. Conduint a través d'aquests camps per anar a visitar els malalts i tot plegat, i no et pots imaginar com m'he sentit. Quina felicitat. Tot era perfecte. I llavors ha arribat en Morris.

—I què volia en *Morris*?

—Ja, és el que li he dit. Li he dit: “En què puc ajudar-te Morry?” I ell m'ha dit: “Veig que estàs com a casa.” I jo li he dit: “Home, ara això és casa meva, Morry.” M'ha dit: “Perdona que et molesti, busco en Richard.” “En Richard no hi és, ho sento”, li he dit. “Em sembla que ha anat a fer visites.” I en Morris ha dit: “Ja. Deu ser això.”

Pausa.

—Suposo que l'has tractat bé.

—L'he tractat molt bé. Fins i tot quan s'ha ajupit al meu costat, amb aquella americana de tweed tan horrorosa.

—Oh no, l'americana de tweed!

- S’ha ajupit al meu costat, sí, i m’ha preguntat si ens estàvem adaptant.
- Què volia dir amb això?
- Només ha preguntat si ens estàvem adaptant. Si trobem a faltar la ciutat.
- I ho fem?
- El què? Trobar a faltar la ciutat? *Jo* no. Li he dit que no podia parlar per tu.
- Esperava que parlessis per mi?
- No sé què esperava. Ha dit que se n’anava a l’hipermercat a comprar pintura i si necessitàvem alguna cosa.
- Pintura?
- Sí. Es veu que al camí d’accés a casa seva hi té uns pals indicadors i els pinta cada any.
- I a casa no en té, de pintura?
- Ja, és el que li he dit. Li he dit: “No tens pintura a casa?” I no, no en té. O potser sí que en té. Té pintura a casa—la que va fer servir l’última vegada que va pintar els pals—, però no sap on és.

Pausa.

- Algú la deuria canviar de lloc.
- No, li sembla que és ell mateix qui la va canviar de lloc. Està segur que la va canviar de lloc, però no recorda on la va deixar. Li he dit: “Això deu ser molt frustrant per a tu, Morry.” Però el cas és... és que després ha començat a parlar-me en una altra llengua. Al principi l’entenia perfectament—la pintura i tot plegat—, però de cop i volta era com si m’estigués recitant alguna cosa en una altra llengua. Li he dit: “Què és això, Morry?” I, és clar, jo no podia parar de riure. M’ha dit: “És llatí. És Virgili.”
- Virgili.
- Ja, és el que li he dit. Li he dit: “*Virgili*, Morris? Em fas

- sentir tan ignorant.” I és veritat. Em feia sentir molt, molt ignorant. Allà ajupit. Recitant d’aquella manera.
- Segur que no. Segur que tenia bones intencions.
- No, no crec que en tingués. No crec que tingués “bones intencions”. Jo em preguntava: “Per què has vingut? Què vols?”
- I què *volia*?
- Jo em feia la mateixa pregunta. M’ha dit que anava d’abelles. Que en veure’m asseguda d’aquella manera al costat d’un rierol li havia vingut al cap.
- Què li havia vingut al cap?
- Això, el... poema
- Déu meu.
- Sí. I és que no puc deixar de preguntar-me: i si hagués estat un home? (*fa un lleuger somriure*) No posis aquesta cara. Només em pregunto si... ella... si ella hagués estat un home, tu hauries estat tan... (*encongeix les espatlles*) Només és això.
- Un home.
- Hauries estat tan... —un home, sí—tan sol·lícit.
- Tan “sol·lícit”?
- Sí, ho *hauries* estat? *Hauries*... Si en lloc de...
- Sol·lícit.
- Sí. Si en lloc d’una noia fràgil... prima... *abandonada* a / la carretera.
- Què vols dir amb això: / sol·lícit?
- Si en lloc d’aquesta... visió, d’aquesta víctima d’alguna mena de... desgràcia sense diagnosticar... si en lloc d’això el que haguessis trobat fos un home, un home que, posem per cas, s’estava arrossegant per la cuneta amb la roba plena de fang...
- Ningú—perdona—ningú no s’arrossegava / per cap cuneta.
- Molt bé doncs, sense arrossegar-se, sinó inconscient. Tu surts d’un revolt i en lloc d’aquesta... d’aquesta *persona*,

et trobes un home completament borratxo que està allà estirat sobre els seus propis vòmits i que s'ha pixat al damunt. També l'hauries pujat al teu cotxe, aquest home? I hauries conduït tanta estona per portar-lo a casa teva on hi ha els teus fills que dormen?

(CORINNE torna a retallar.)

Això és el que vull dir quan dic sol·lícit.

—No és culpa meva que sigui un dona.

—No, és clar que no.

—I a més, no ha vomitat, ni tampoc s'ha pixat al damunt.

—Que tu sàpigues, no.

—Que jo sàpiga, no.

—*Ho saps?*

—*Què?*

—*Ho saps?*

CORINNE es talla amb les tisores sense voler, es xucla el dit, se'l mira.

—Sí. De fet és la meva feina, saber-ho. Què has fet?

—Res. M'he tallat.

—És un tall profund? Et fa mal? Posa-t'hi una mica d'aigua.

—No cal, ja me'l xuclo.

—Molt bé, doncs xucla'l.

Tots dos riuen.

RICHARD es disposa a sortir.

—On vas?

—Ara sí que em dutxaré.

RICHARD surt.

CORINNE es prem el dit, mira la sang.

(... TISORES)

II

El mateix espai, uns minuts més tard.

CORINNE, que està sola, sosté un petit objecte i el prem contra la seva orella. Apareix RICHARD, s'està posant una samarreta i mira CORINNE.

L'objecte és un rellotge de polsera amb una corretja molt fina d'or. CORINNE el sosté per un extrem de la corretja i el fa gronxar. Això li fa certa gràcia.

—Per què ho has fet, això?

—És el seu rellotge.

—Ja sé que és el seu rellotge. Dóna-me'l, sisplau.

—A tu?

—Sí.

CORINNE amaga el rellotge dins el puny i l'estreny amb força.

Tots dos somriuen.

—Volia tocar-la.

—Per què?

—Per veure si estava calenta.

—I ho estava?

—Què?

—Calenta.

—L'he destapada.

—No se la pot destapar.

(Pausa.)

Per què l'has destapat?

—És que tenia curiositat per veure-li els braços. Li has mirat els braços?

—No, no li he mirat els braços.

—Doncs les cames. O la cara. Li has mirat la cara? No l'has

mirada? No li has mirat cap part del cos?

(Pausa.)

No tens curiositat?

—Dóna'm el rellotge, deixa'l anar. Per què l'estrenys d'aquesta manera?

—No l'estrenyo. El tinc a la mà.

—El faràs malbé.

Pausa.

CORINNE li ensenya el rellotge des d'una certa distància.

—És maco. Hi ha les fases de la lluna.

(RICHARD se li acosta, i quan és a punt d'agafar el rellotge, CORINNE el torna a amagar ràpidament dins el puny.)

Primer m'has de fer un petó.

—Ja t'he fet un petó.

—Doncs fes-me'n un altre.

(CORINNE obre la mà lentament. RICHARD se li acosta, agafa el rellotge, però ella li agafa la mà d'una revolada. Sona el telèfon.)

Es queden immòbils.)

No l'agafis.

—No puc. Ja ho saps, que no puc.

(RICHARD es deixa anar i agafa el telèfon.)

Digui? Hola?

(amb veu animada) Morris. (És en Morris.) Sí. Perdona.

No, no, és clar que no és massa tard.

No, Morris, estàvem, estàvem, estàvem...

—Aquí.

—Estàvem *aquí*. Estàvem gaudint del...

Sí, això: el capvespre, aquest fantàstic capvespre. Has vist quin cel? Quin cel tan bonic?

Bé, sí, vull *dir* fa una estona. Ha *sigut* fa una estona. Ara ja és fosc, és clar que és fosc. Fosc però ben estrellat, suposo. Estrellat, com... il·luminat, amb estrelles.

Sí, ja li ho diré, i tant que li ho diré, Morris (Ja té la pintura.)

Ah, no?

De *veritat?* (*riu, foteta*)

(Quan ha tornat a casa ha trobat l'altre pot de pintura.)

Doncs ara en tens dos, Morris.

Dic que ara / en tens...

—Digue-li que se'n vagi.

—(Què?)

—Digue-li que ens deixi sols. Digue-li que / se'n vagi.

—Déu n'hi do el lloc on l'has anat a trobar, Morris. Escolta, Morry...

Què et sembla si et truco demà al matí? És que, és que nosaltres...

(*seriós*) mmmm, aha, mmmmm,

I com ha pogut...

Mmm, ja, mmm

Com ha pogut *passar*, això? (Em pots donar alguna cosa per escriure?)

Res, res. Et preguntava que com ha pogut passar això?

Quan ha sigut?

—Què?

—Perdona (Un llapis. Alguna cosa per escriure.) I exactament quan ha passat això?

(*CORINNE surt d'escena.*)

Mmmmmmm... aha... .

Ei, un moment, Morris, espera un moment. Perquè el cas és que, primera: jo tenia tota la intenció de fer aquesta visita, i segona: independentment de les visites, aquest home feia molt de temps que s'estava apunt de morir. Era un home vell i malalt, Morris. Tu mateix has estat allà. Has vist aquella casa, has sentit com respirava. Coneixes el seu historial. I no oblidis que aquest home era un cabró. Difícil? Era un malparit, Morris. I ho saps molt bé.

(*CORINNE torna amb un llapis. També porta una bossa de dona (una bossa de mà d'una nansa o una motxilleta).*)

Sí, ja sé per on vas, t'entenc perfectament. És clar que no està bé, però això no vol dir necessàriament que "estigui malament". No vol dir que *estigui* mal fet. Perquè això, Morris, aquestes coses... (gràcies)... aquestes coses són coses que, malauradament, de vegades... sí, passen.

Sí que tenia intenció de fer la visita, és clar que sí. La visita estava programada.

—Pregunta-li / per la noia.

—La visita estava programada. Tenia intenció de fer-la. (Què?)

—Pregunta-li per...

—Un segon, Morris. (Què?)

—Pregunta-li per la noia. Digue-li que es troba malament. (*Pausa.*)

Va, digue-li.

—(No es troba malament. Està dormint.) Morris? No. Res. Només és un petit / accident domèstic que...

—Doncs per què pren analgèsics? Per què porta / xeringues?

—Només un... accident domèstic... (per favor...) (*fa gestos perquè el deixin sol*)... perdó. Sí. És clar que t'escolto, Morry. És que he tingut un petit accident domèstic... (merda). No, res. M'he fet un embolic amb el cable. Aquest telèfon sembla tret d'un *museu*... has de girar el...

Això, el disc. Escolta, Morris, suposo que puc comptar amb el teu suport...

Què? No, no no, és clar que no, no em sento "acusat". (*riu*) Ja sé que has de verificar els fets—cosa que ja estàs fent, que ja has fet—... els fets rellevants. I després tots dos haurem de presentar...

Home, és clar que no espero que menteixis, Morris. Ningú no ha de mentir. Això no estaria gens bé. És només qüestió de posar aquests fets en alguna mena d'ordre, un ordre intel·ligible.

D'acord, en tornarem a parlar. Sí, tornem-ne a parlar demà al matí, Morris.

Bona nit. (*penja*)

—Què ha passat?

—Res, no ha passat res. On ho has trobat, això?

—Això?

—Sí, això. On ho has trobat?

—Ho he trobat al teu cotxe. Sota el seient. És evident que *l'has* recollit. Tenia la impressió que l'havies agafat. I sí, era allà.

—Ja.

—(*lleuger somriure*) Sí.

—L'has buscat...

—Sí, és clar que l'he buscat. L'he buscat / sota el seient.

—Has buscat la bossa.

—Sí, he buscat la bossa. I no només l'he buscat, també l'he trobat. Aquí la tens.

(*CORINNE buida el contingut de la bossa a terra amb delicadesa.*)

(*Pausa.*)

I ara, de cop i volta, em sento, em sento... ajuda'm... de cop i volta em sento perduda. No sé qui ets. No sé què vols. Perquè em pensava que ho havies deixat. Però si ho has deixat, per què hi ha xeringues dins la seva bossa? De qui són? Te les ha *pagat*? *Com* t'ha pagat?

(*Pausa.*)

Qui és aquesta noia? En tens la més mínima idea? Segurament no saps ni / com es diu.

—Ha pujat al cotxe, això és tot.

—Ja.

—Només ha pujat al cotxe.

—Ja. Només ha pujat al cotxe.

—Exacte.

—I per què ho ha fet?

—Per què?

—Sí, per què ho ha fet?

—Per veure una pedra.

- Per veure una pedra. Ha pujat al cotxe per veure una pedra.
—Sí.
—Quina pedra?
—No sé quina pedra. Ara fes el favor de tornar les seves coses a la bossa. No remenis les seves coses. No hi ha cap motiu per fer-ho. Ella dorm, deixa-la dormir. Demà al matí es despertarà i se n'anirà.
(*Pausa.*)
(*acabant el relat*) I això és el que ha passat.
—Què és el que ha passat?
—Això. Això és exactament tot el que ha passat. No em miris / així.
—Em pensava que ho havies deixat. Em pensava que era per això que havíem / *vingut* aquí.
—Ara torna les seves coses a la bossa, sisplau.
—Ho sap en Morris?
—És clar que no ho sap.
—Treu-la d'aquí.
—Com vols que la / tregui d'aquí?
—Porta-la a casa d'en Morris
—(*irònic*) Sí home, és clar. A casa d'en Morris. “Ei, bona nit Morris. He trobat aquesta noia inconscient al caminet després de fotre's un xute al meu Peugeot i em caldria una segona opinió.” “Bona feina, xaval. Porta-la a la biblioteca i serveix-te un bon malta de dotze anys. Mentrestant discutirem l'imminent cessament de la teva carrera i la teva futura existència plena de culpa i misèria.”
—Quin “caminet”?
—Què?
—Quin caminet? Què vol dir que ella ha pujat al cotxe?
—Porta-la a casa d'en Morris. Fantàstic.
—Què vol dir que ella ha pujat al cotxe? Quan hi ha pujat?
És per això que ha vingut en Morris?
—En Morris?
—Per això ha vingut. Per això ha preguntat on eres.

- Escolta'm: no sé dir-te mentides.
- Ja ho *has* fet. El *caminet*? Ja m'has / mentit.
- T'ho estic intentant explicar.
- Quin caminet?
- No ho sé. Un caminet, un camí, un camí normal i corrent, *com qualsevol se l'imaginaria*. (amb veu calmada) Era al mapa. Ha estat idea seva. Ella ha pujat al cotxe. I no vull que em culpeu de res, ni tu ni en Morris. D'acord, he anul·lat les visites, sí. Però les visites no tenen importància. Conec aquesta gent. Agafen el telèfon, doctor em passa això, doctor em passa allò, i jo els dono una recepta d'alguna cosa que en el fons podrien haver-se comprat ells mateixos a una puta farmàcia. Molèsties al pit, molèsties al pit. És clar que tenia molèsties al pit. Aquell home tenia vuitanta anys. Hi hauria hagut cap *diferència*?
- Per què ha pujat al cotxe?
Em pensava que l'havies trobat a la carretera, però ara resulta que és ella qui ha pujat al cotxe i heu anat per un camí. És una còmplice. M'estàs dient que és una còmplice? Que tu... Escolta'm: què estàs dient exactament, Richard? Com? Cap *diferència*? Quina *diferència*?
- Em portes aquesta... persona aquí, on hi ha els teus fills que dormen. Em fas buscar la seva bossa. Em *preocupo* per tu. M'arrossego com una imbècil a les fosques sota un seient de cotxe mentre tu estàs... què? Sota la dutxa fent desaparèixer l'olor?
- Sisplau.
- Fent desaparèixer l'olor, és això, oi? I encara em preguntes quina *diferència* hi ha?
- Sisplau. Aquesta actitud no porta enlloc.

—Ah, no? Què ens porta a algun lloc, doncs? Recollir noies? Temptar-les a pujar al teu cotxe? Portar-les per / un caminet? Què?

Sona el telèfon.

—Ningú no ha temptat a ningú. No parlis així, no es tracta d'això./ Escolta'm.

—De què *es tracta*, doncs? Espero impacient els teus aclariments. *Sí.*

Silenci.

El telèfon continua sonant.

Finalment RICHARD l'agafa.

—Digui? (*amb veu animada*) Morris.

(*CORINNE surt.*)

No no, sóc aquí. I tant que sí.

Aha, mhmhm... Estàvem distrets. Quanta estona fa que truques? És que estàvem dis...

No, cap problema, és clar que no passa res, és que... és que... Suposo que no puc demanar-te que hi vagis *tu*, oi?

(*CORINNE apareix i es queda a la porta observant RICHARD.*)

Ei, ei, ei, tranquil, va, tranquil·litza't, Morris. Dóna'm...

Sí. D'acord. Perdona. Dóna'm les seves dades.

Aha... mmmm... . Aha... sí, ja ho tinc. Digue'ls que seré allà d'aquí a... què?... vint minuts.

Doncs quinze. Quinze. Faré els possibles per ser-hi d'aquí a un quart d'hora.

Sí, em faig càrrec de la situació, Morris. És clar que me'n faig càrrec. (*Penja.*)

RICHARD surt i de seguida torna a aparèixer amb un maletí. El deixa damunt la taula, l'obre ràpidament, n'examina el contingut, el tanca amb un gest sec.

Pausa.

—I si es desperta?

Pausa.

—Què?

—I si / es desperta?

—No es despertarà. Confia en mi.

RICHARD surt ràpidament.

CORINNE es queda a la porta.

(... PEDRA)

III

El mateix espai. Ha passat una mica de temps.

REBECCA seu en una cadira. Una manta li cobreix les espatlles.

CORINNE se la mira mentre REBECCA parla.

—El sol brillava. Els arbres eren verds, però cada verd era diferent. Vull dir que el verd de cadascuna de les espècies era d'una intensitat diferent.

(Pausa.)

I he trobat la pedra. Sí. Aquest... reducte... de l'imperi. Però no era només una pedra qualsevol, perquè tenia braços, com una cadira. I hi he deixat reposar els meus braços al damunt. He deixat reposar els meus braços damunt els braços de pedra. I s'ha produït com una mena de congruència.

Pausa.

—Ah, sí?

—Sí. Una mena de congruència—per què et sorprèn?—entre tots els braços: els braços de la pedra, i els braços de...

—Carn.

—Què?

—Carn.

—Exacte. Entre els braços de la pedra i... sí, exacte, els meus braços de carn. On érem? Ok. Estava mirant els arbres. Estic mirant els arbres. I tots són verds, però cada verd és diferent. De fet, cada *fulla* és diferent. Cadascuna de les fulles d'un mateix arbre és d'un verd diferent. I totes tremolen. Vull dir que cada fulla tremola i tot el conjunt no només es balanceja, sinó que també fa onades. Però d'una manera molt subtil. I mentrestant la fredor de la pedra es... com ho diria? Penetra dins meu.

(Pausa.)

Després s'ha fet fosc.

—Em pensava que era clar.

—Sí, *era* clar, i tant que sí. Era molt clar i lluminós allà dalt. Tan clar i lluminós que podies veure arribar la foscor.

(Pausa.)

Després m'he despertat amb això al damunt.

—Amb què?

—Això. Aquesta cosa. Aquesta manta era damunt meu. Em pensava que m'havia *mort*. He pensat: en fi, això és la mort.

(Pausa.)

Tens el meu rellotge?

—Què?

—El meu rellotge. Duia un rellotge.

—Ah sí?

—Sí. Un rellotge d'or.

—Un rellotge d'or.

—Sí. Amb una corretja d'or. Un rellotge d'or amb una corretja d'or.

—És damunt la taula

REBECCA s'aixeca i va cap a la taula. La manta li cau a terra. Es posa el rellotge d'esquena a la CORINNE.

—Què estàs mirant?

—Perdó?

—M'estàs observant.

—T'hem tret el rellotge. Hem pensat que es podria fer malbé.

—Ui. Hem? Nosaltres?

—El meu marit i jo.

—El meu marit i jo? (*lleuger somriure*)

—On vas?

—Per anar a buscar un vas d'aigua he d'anar per aquí?

—No. Per allà.

—Per allà.

—Sí. *Allà.*

—Per allà.

—Sí.

—Per *aquí*?

(*Pausa.*)

Per *aquí*?

—Sí

—Gràcies.

—Per *aquí*.

—Sí, gràcies.

REBECCA surt.

—Hauràs d'encendre el llum.

—Hi ha un llum? No el veig. Ah sí, ja el veig.

(*S'encén un llum, que taca lleugerament l'habitació. Sentim REBECCA com manipula l'aixeta. La llum s'apaga.*)

REBECCA torna a aparèixer amb un got d'aigua, en beu una mica.)

Què ha passat amb el meu bolso? Ha caigut?

—Eh?

—Com ha caigut?

—S'ha... obert i...

—S'ha obert.

—Sí, sí. Em sap greu.

—*(divertida)* Què ha passat? Hi ha hagut una *escena*?

—Una escena?

—Sí. Què he fet? He muntat una escena? Hòstia, quina / vergonya.

—No, no has fet res. Estaves dormint. No hi ha hagut cap escena.

—Però el bolso...

—El bolso s'ha obert.

(REBECCA recull les seves coses lentament i les torna a col·locar dins la bossa. Només deixa fora un paquet de cigarets.)

CORINNE se la mira.)

Ell no hi és.

—Qui no hi és?

—El meu marit. No és aquí.

—Què vols dir, que estàs sola?

—Com? Sí. No, no. Vull dir que ha sortit.

—On?

—Per què?

—Què? *(pausa breu)* Per què què?

—Ho preguntes?

—On és?

—Sí.

—Per què pregunto on és el Richard?

—Sí. Saps com es diu.

—Es diu Richard.

—Ja ho sé, que es diu Richard.

- On és, doncs?
- Ha sortit. Ha anat a fer una substitució.
- Una substitució?
- Una substitució, sí, al / seu company.
- Tens un cendrer?
- Què? No. No en tenim cap, ho sento.
- Doncs alguna cosa que pugui fer servir ?
- Fer servir?
- Fer servir de cendrer.
- Com ara què? Un platet?
- Sí, un platet, un recipient...
- Una tassa. Una tassa de cafè.
- Un recipient, una tassa, una tassa de cafè... o un plat mateix, un plat / normal i corrent.
- No, ho sento. No hi ha res que puguis fer servir de cendrer. No tenim res que puguis fer servir / de cendrer.
- Ja, tens raó, és repugnant. És repugnant despertar-se a mitjanit i desitjar... sí, hòstia, per què sempre el primer que desitgem és allò que ens farà més mal? Un cafè. Un cigarro. Sexe. (*somriu*) Faré servir el paquet. Tiraré la cendra dins el paquet.

REBECCA ho fa. Pausa.

- Escolta, hi ha una cosa que t'he / de dir.
- Et refereixes al Morris?
- Perdó?
- Està substituïnt en Morris?
- Sí. Per què? Coneixes en Morris?
- No, però m'agradaria coneixe'l. Sembla tot un personatge.
- I tant, és tot un personatge.
- Li tens mania?
- Què?
- Tens mania al Morris?
- (*riu*) Tant / se'm nota?

- Per què li tens mania? Es nota molt, / sí.
- Realment se'm nota tant?
- Molt, sí. Li tens *molta* mania.
(*Totes dues riuen.*)
- Per què li tens mania?
- No el coneixes.
- No, però m'agradaria. Sap llatí.
- Què?
- Que sap llatí, oi? El Richard m'ha dit que / llegeix en llatí.
- Sí, llegeix en llatí.
- Doncs si és així m'agradaria coneixe'l. M'agradaria parlar en llatí amb ell. I d'història. M'agrada molt parlar d'història.
- "Parles llatí", tu?
- T'estranya?
- No. Sí. De fet, sí. M'estranya / molt.
- De veritat? Doncs sense el llatí no podria fer el que faig.
No seria aquí sense el llatí.
- I què *fas*?
- Què *faig*? Estudio.
- Estudies.
- Estudio.
- Estudies llatí.
- No, no estudio llatí... vull dir que... ok, sí, d'acord, *l'estudio*. Però els meus *estudis*, el que jo estudio, és història. I aquest és el lloc on s'ha de ser.
(*Pausa.*)
- Si t'interessa la història, és / aquí on s'ha de ser.
- A mi no m'interessa la història.
- A tothom li interessa la història.
- Al teu país potser sí. Però a mi no. A nosaltres no. Més aviat és el contrari.
- El contrari?
- Sí
- Què vol dir "el contrari"?
- Que no és per aquesta raó que vam / venir aquí.

- El contrari? Perquè el contrari d'història és... —em sap greu—ignorància.
- No és per aquesta raó que vam venir. Vam venir aquí a viure-hi.
- A viure-hi.
- Sí, a viure-hi. Sempre ets tan / categòrica?
- Per tant no heu viscut sempre aquí?
- Què? No. Sí. *Aquí* al país? Sí.
- No. Vull dir a *aquesta* part del país. No al país. Al camp.
- Si hem viscut sempre en una *zona* rural?
- Sí, ok. En una *zona* rural.
- No.
- És així com n'hi *dius*? Una zona rural?
- No.
- Ah.
- És... el camp. N'hi diem el camp.
- Ah, molt bé.
- Nosaltres* n'hi diem el camp perquè som de ciutat, però si ets del camp, aleshores n'hi deus dir... suposo que n'hi deus dir... (*riu*) No sé com n'hi deus dir.
- Casa teva.
- Sí, potser sí.
- N'hi deus dir casa teva.
- N'hi diries casa teva, tu? Per què? Que ets de camp?
- (*riu*) Jo? Jo sóc de ciutat. Per mi la ciutat sempre serà casa meva. Jo dic a la gent “torno a casa”, en canvi tu...
- Què?
- Tu dius “torno a casa”?
- Aquí és on vivim, on viuran els nostres fills. Casa nostra és aquí.
- Exactament. Sí, exacte: vosaltres i els vostres fills no teniu enlloc / on tornar.
- Això és casa nostra. No volem “tornar”. Som una família. Som aquí per sempre.
- I això per què ho feu? Per alguna mena d'ideal? Per sempre. Però com en pots / estar tan segura?

- Quin ideal? No, senzillament ens vam enamorar / de...
- Us vau enamorar?
- Sí, de la casa. No t'entenc. / Un ideal?
- Un ideal rural, evidentment. Virgili, per exemple. La seva idealització del camp, de l'harmonia... de l'ordre de totes les coses; l'ordre de la sembra; les feines que s'han de fer a l'hivern, a la primavera, a l'estiu i a la tardor; la verema, els salzes, els... / ametllers.
- Vam venir aquí només per canviar una mica les nostres vides, per... —i potser això et semblarà poc raonable, però és així, sí—... per ser més feliços, el nostre únic objectiu és / ser...
- No, de cap manera.
- ... més feliços. Fugir, sí, per sempre, de la ciutat. No té absolutament res a veure / amb Virgili.
- De cap manera. Per lluitar, deus voler dir, per lluitar per la felicitat / de la teva família.
- Si és que es *pot* fugir. Però si ho he fet és perquè crec que sí, és possible / fugir.
- La ciutat et fa tornar boig.
- Sí.
- Ho he vist moltes vegades. Bojos. Els meus propis *amics*.
- Sí.
- A les nits són incapaços de dormir. Es queden al llit, amb els ulls ben oberts, escoltant, escoltant la ciutat.
- Sí.
- Però tenen por. Els fa molta por marxar.
- Sí, ja ho sé. Tenen por, oi? Sí.
- No fos cas que deixessin escapar... —sí, *tenen* por—... no fos cas que es deixessin escapar alguna oportunitat... una oportunitat que segurament / mai apareixerà.
- Però nosaltres ho vam fer, ja ho veus. Vam marxar. I quan en Richard em va ensenyar aquesta casa...
- Tinc uns quants amics bojós. Fan unes coses... desitgen unes coses... no t'ho pots / ni imaginar.

- Em va ensenyar la casa, aquesta casa, i això em va convèncer.
- Ell et va convèncer. Et va convèncer de venir.
- Sí.
- Et va convèncer que això estava bé.
- És que està bé. Està bé. No calia que ningú / em convencés.
- El terreny, el rierol, la caseta.
- Sí. La caseta. Per què no?
- (*Pausa.*)
- Què vols de mi?
- El teu... marit , aquest vespre, una mica més i em mata. Allà dalt, al caminet. O és que això no t'ho ha dit? (*encén un cigarret*) Hòstia, que fort. Això sí que ha sigut fort. Molt fort.
- (*Pausa.*)
- Em pensava que m'havia *mort*. O és que això no t'ho ha dit?
- Molt bé, d'acord, molt bé, sí. Escolta'm bé.
- Abans que “se n'anés”. Abans que “se n'anés a fer la substitució”. Abans que em deixés aquí sense cap cendrer.
- Escolta...
- Què? Què? Que t'escolti? Ok. (*pausa breu*) D'acord. T'estic / escoltant.
- T'has despertat en una casa que no coneixes. Comprenc que estiguis confosa. La casa és gran, són les tantes de la matinada. No sé qui ets, no sé què vols. Però sé—i ara escolta'm bé—, sé que la seva prioritat era salvar-te la vida. T'ha quedat clar?
- El meu marit és metge. Ets a casa d'un metge. Ets una noia intel·ligent, una noia molt intel·ligent, sens dubte, però no acceptaré—cap de nosaltres no ho farà—... no acceptaré que et dediquis a acusar-lo de... on vas?

REBECCA s' aixeca i torna el paquet de tabac dins la bossa.

- Em sembla que ja és hora de marxar. Una noia intel·ligent? A la merda. A la puta merda. Per què collons m'ha portat aquí? Es deu haver tornat *boig*.
- No pots marxar. No. No hi ha res...
- On és la meva / jaqueta?
- No, sisplau, no hi ha res, *allà* fora. No hi ha...
- No puc marxar?
- ... llum. No hi ha... només hi ha *camp*, no hi ha ni llum ni...
- Que no puc marxar / de casa teva? *Com?*
- És clar que pots marxar d'aquesta casa, però ara no, ara no perquè estàs... Sisplau, fes l'esforç / d'entendre-ho.
- Confosa?
- Exacte.
- No, no sóc jo la que està / confosa.
- Abans hem de parlar.
- Ja hem parlat.
- Mira, vull ser-te sincera. Del tot sincera.
- Vols ser-me sincera?
- Sí. Estic / intentant...
- És que com més parles, menys coses dius.
- Això no és veritat. Estic / intentant...
- Menys i menys coses dius.
- ... explicar-te. No.
- Estàs intentant ser/ *sincera*?
- D'acord, molt bé, d'acord.

(*Pausa.*)

T'estic demanant... i ja sé que potser no tinc cap dret a fer-ho, ho sé, en sóc conscient... però t'estic demanant que no tinguis en compte... és una súplica, d'acord?... que no tinguis en compte aquest error—perquè estic segura que ha estat un error—de judici.

No el *coneixes*. Ell no és ...

Sí, és un home, és evident, però no és...

I potser... no ho sé... potser li has fet un senyal, involuntàriament li has fet un senyal que ell ha interpretat mala-

ment. Ja sé que no és excusa, és clar que no, no. Però potser aquest senyal... per a ell... m'entens? Potser ell no pot entendre aquesta mena de senyals, potser no pot entendre aquests senyals *perquè és un home*. M'entens?

(*Pausa.*)

És un ignorant, sí, i un estúpid, d'acord, sí, ho accepto. Però que volgués fer-te mal... això no m'ho puc creure. No, no puc. Una nena... una dona... una noia jove accepta una passejada amb cotxe amb un desconegut. I potser per a ella això només és... No ho sé, el que és. Un joc? És un joc? Ella és jove, no té por, puja al seu cotxe amb un pretext—algun pretext?—i, per més que estigui malament, per més que tots *nosaltres* sapiguem que això està malament, ell, que en el fons és humà, com ho interpretarà?

S'ha portat malament amb tu, això és evident, i estàs enfadada, i tens tot el dret a estar-ho i et demano disculpes per això. Però tu et recuperaràs. Per a tu es tracta només d'una tarda, d'una nit, de la qual et recuperaràs aviat. En canvi per a nosaltres—i això és al que em refereixo quan dic que vull ser-te sincera—, es tracta de la nostra vida en comú, de la plaça que ha obtingut aquí, parlant clar. Tot això s'ha posat en perill.

I ara, si necessites alguna cosa... si necessites... no sé què podries voler o necessitar però si necessites... / diners, o...

—Només una tarda.

—Què? Sí. Ho sento si he estat massa directa.

—(*serena i intensa*) Però què vol dir, “només una tarda”? Què vol dir, “un desconegut”? És que no tens ni la més remota idea de res?

De debò que no t'has adonat de res?

I encara goses tractar-me amb condescendència, amb aire protector? Amb la teva casa, les teves terres, els teus fills.

I m'acuses *a mi* de ser categòrica ?

Només per una tarda?

El teu marit ha vingut a viure al camp *per estar amb mi*.

Sí.

Perquè em desitja.

Perquè té set de mi.

“Un desconegut”? Però com et pots *enganyar* tant a tu mateixa? I a sobre demanar-me *disculpes* pel seu comportament... (*riu*) a la teva pròpia casa?

Pausa.

—Vull que te'n vagis.

—Em remenes les coses, m'agafes les coses, em prens / el *rellotge*.

—T'he dit que te'n vagis.

—El rellotge que ell em va regalar.

—Fora.

—Però que no volies que em quedés? Em pensava que volies que em quedés perquè estava / confosa.

—He canviat d'opinió. Vull que te'n vagis. Vull que marxis.

—I on puc anar?

—M'és igual on vagis.

—A casa del Morris?

(*Pausa.*)

I si vaig a veure el Morris? I parlo en llatí? I si parlo d'història?

(... PAPER)

IV

El mateix espai. Ha passat una estona.
REBECCA, sola.

- “Vet aquí allò que jo cantava sobre el conreu dels camps, sobre la cria del bestiar i sobre els arbres, al mateix temps que el gran Cèsar engega contra el pregon Eufrates els llamps de la guerra i victoriós imposa les seves lleis als pobles volenters.” Els pobles volenters. (*lleuger somriure*) Però què en sabia, *ell*? Dels conreus, o dels arbres. Com podia saber que “els pobles” eren “volenters”?
 (*Entra RICHARD amb un vas d'aigua i el dóna a REBECCA.*)
 I com funcionaven les granges? (Gràcies.) Vols que et digui com funcionaven les granges? Amb esclaus. Amb el treball dels esclaus. Detall que ha oblidat mencionar.
- No parlis tan alt, sisplau.
- És que això és poesia. És *pastoral*.

Pausa.
REBECCA fa un glop d'aigua.

- Així no has vist la Corinne?
- Què? La teva dona? (*pausa breu*) Ja t'ho he dit: m'he despertat, estava sola, en una casa desconeguda, tenia por. Per tant, no. No he / vist la Corinne.
- No l'has sentit moure's per la casa?
- No he sentit ningú “moure's per la casa”. No he sentit res. I per què s'hauria de moure per la casa / la teva dona?
- Si estigués desperta. Si estigués desperta s'hauria mogut per la casa.
 (*Pausa.*)
 Hauria passejat per la casa.
- Em puc dutxar? On és el bany?

—No.

—És per aquí?

—No, no pots. Ho sento. No et pots dutxar.

—S'hi va per aquí?

—No, això és... és...

—És *què*?

(*Pausa.*)

Què és?

—No passis per aquí.

—Per on he de passar?

—Per enlloc. Fa soroll.

—Soroll?

—Sí.

—Fa soroll?

—Sí. Ho sento.

Pausa.

—No faré soroll.

—Sí que *faràs* soroll. Em sap greu, però *faràs* soroll.

—Quin soroll? No / faré cap soroll.

—El soroll que fa. El soroll de...

—La teva dutxa fa soroll? Quin / soroll?

—Soroll de dutxar-se.

—De *què*?

—De dutxar-se. El soroll de / l'aigua.

—La teva dutxa fa soroll de dutxar-se?

—Malauradament, sí.

Pausa.

—L'aigua, deus voler dir?

—L'aigua, i la cortina també fa soroll quan la fas córrer.

—Quina mena de soroll?

—Una mena de grinyol, un soroll... com / un grinyol.

- No la tocaré... doncs aleshores no tocaré la cortina.
- Fa / soroll. No.
- Només em dutxaré.
- No. Ho sento molt, però no.
- (*Pausa.*)
- Despertaràs la meva dona. Despertaràs / els nens.
- I ara com ho faré? No puc / dutxar-me?
- Escolta'm.*
- I com penses... . com penses... imposar-me...
- Què?
- Imposar-me, sí, aquesta prohibició?
- Sisplau, només / t'estic demanant...
- Per la força?
- Només t'estic demanant que no facis servir / la dutxa.
- Utilitzant la violència? És així?
- No. Escolta. Deixa'm que t'ho expliqui. La dutxa... —sense violència—... la dutxa és al pis de dalt...
- Sí, molt bé.
- Has de pujar les escales, però la dutxa és a l'altre...
- Gràcies. Doncs pujaré les escales.
- Sí. Però no no, no pugis, és que el que intento explicar-te és que... que has de passar per la seva habitació. Per accedir a la dutxa s'ha de passar per l'habitació dels nens. Ho entens ara?
- S'ha de passar per l'habitació dels nens.
- Sí.
- Ja ho entenc. Els nens.
- Sí.
- I per què és així?
- (*Pausa.*)
- Per què està distribuïda d'aquesta manera la casa? Per què s'ha de creuar l'habitació dels nens per anar / al bany?
- No és una casa.
- Ah, no?
- No, no és una casa, és un...

—Què és?

—T'ho estic dient el que és. Ja ho saps, el que és. Ja saps que no és una casa, és un graner, és un...

—És un graner.

—*Era* un graner. Per al gra. No era una casa. *Ara* sí que ho és. I no t'estic amenaçant, és clar que no, ja ho saps. Només t'estic demanant—m'entens, oi?—que siguis raonable.

—I això és raonable?

—El què és raonable?

—Aquesta... ruta.

—Ruta.

—Aquesta ruta tan estranya per arribar al teu bany, sí. És una ruta gaire lògica?

—Jo crec que sí. Sí. De fet sempre ha estat una ruta molt idònia. Una ruta ideal, m'atreviria a dir.

—Fins avui.

—*Fins i tot* avui.

—Per a mi, no.

—No, tens raó, per a tu no. Va, som-hi.

—Què?

—Marxem.

—Marxem? On?

—Et porto.

—No, no me'n fio.

—És clar que te'n fies.

—Per què hauria de confiar en tu?

—Va, anem.

—Per què hauria de confiar en tu? M'has deixat.

—Sí, t'he deixat, sí, però no t'he *abandonat*. I a més, ara t'acompanyaré. He *tornat i / et porto*.

—Però si això és casa meva.

—No, perdona, això no és casa teva.

—Doncs per què m'has portat aquí?

—Ja saps per què / t'he portat aquí.

—Per donar-me feina?

- Per fer què?
- Per donar-me feina, per ajudar la teva dona, per fer de minyona. M'has portat aquí per fer de minyona?
- La meva dona no necessita ajuda. Sap espavilar-se soleta.
- Tenir una minyona. Follar-te la minyona.
- No vull follar-me la minyona.
- Tothom vol follar-se la minyona.
- No, jo no. Més aviat és al contrari.
- Al contrari? De veritat? (*riu*)
- Sí, de veritat. Et fa / gràcia?
- I què és el contrari de follar-se la minyona?
- El contrari de follar-se la minyona és no follar-se la minyona.

Tots dos somriuen silenciosament. REBECCA li agafa la mà.

- On has estat fins ara?
- Era una criatura.
- Estava malalta?
- No, ha nascut.
- L'has agafat?
- És clar que l'he agafat.
- I la mare, l'ha agafat?
- Sí.
- Ha plorat?
- Ha cridat. Per què?
- Era maca?
- L'han trobat molt maca.
- Els pares.
- Sí. Els pares l'han trobat molt maca. I jo també.
- (*Pausa.*)
- El pare m'ha donat les gràcies.
- T'ha donat les gràcies?
- M'ha donat uns copets a l'espatlla.

- T'estava agraït.
—Estava molt agraït. He portat el seu fill al món.
—Era un nen.
—Sí. Era un nen.
—Era una família.
—Era... una nova família, sí. Volia que em quedés a prendre una copa...
—I t'has quedat a prendre una copa?
— ... però no ho he fet.

Pausa.

- T'hauries d'haver quedat a prendre una copa. Aquest home ja / és pare.
—Però jo no ho volia. Jo... ell... m'ha seguit mentre baixava les escales ... i m'ha acorralat al rebedor. Era un rebedor molt petit. Hi havia el comptador de l'electricitat clavat a la paret, i he vist com el disc, el disc platejat del comptador, girava molt de pressa. M'ha dit: "Una copa, doctor?" I no sé quina cara dec haver posat, perquè ho ha tornat a repetir. El disc no parava de donar voltes i jo he pensat: Com pot ser que una casa tan petita gastí tanta electricitat? Hi deu haver alguna cosa—un calefactor, el congelador—que consumeix molta energia. "Jo me'n prendré una", m'ha dit, "i vostè?". Duia una samarreta amb un... nom molt gran. El nom d'una marca. El nom de la marca de la samarreta estava escrit a la samarreta. Era tan feliç. Tan ple d'esperança.

Pausa.

- És clar que era feliç. Has portat el seu fill al món.
—Però jo li he dit: "No, he de marxar. Tinc feina."
—L'has decebut. Volia celebrar-ho.
—No, em sembla que era exactament el que ell necessitava.

Semblava alleujat.

(*REBECCA li estreny la mà amb força.*)

No em facis mal.

—No t'estic fent mal.

—T'he dit que no em facis mal.

—Què? Això et fa mal?

—Sí. Em fa mal. Para. Què és?

—De veritat? Et fa mal?

—Sí.

(*RICHARD aconsegueix separar-se. Les tisorettes cauen a terra.*)

M'has tallat.

—Què he fet?

—M'has fet un forat a la mà.

—Un forat a la mà?

—Sí.

—Hòstia, estàs enfadat.

—Sí.

—(*rient*) Estàs tan enfadat, Richard.

—No cridis.

—T'he fet un forat a la mà? Es molt profund? Et fa mal?

(*Pausa.*)

Apreta'l fort.

—Ja ho estic fent.

—Deixa'm fer-ho a mi.

—No em toquis.

RICHARD permet que REBECCA li agafi la mà.

—Només és carn.

—Només *hi ha* carn.

REBECCA xucla la ferida, li deixa anar la mà.

RICHARD la mira. Somriu.

- Què passa?
—Tens sang.
—On?
—Aquí, a la cara.

*RICHARD li toca la cara, al costat dels llavis.
REBECCA li permet que tingui els dits allà un instant,
després s'aparta i s'eixuga la boca amb la màniga.*

- Els puc veure?
—El què?
—Els teus fills.
—No. Ja t'ho he dit.
—M'ho has dit?
—Sí, t'ho he dit.
—M'ho has insinuat.
—Exactament.

Pausa.

- Com es diuen?
—No tenen noms.
—No tenen noms.
—No.
(*Pausa.*)
Ja ho saps, que no tenen noms. Tenim un acord.
—Em sembla que ja no hi ha cap acord.
—Tenim un acord. No ha canviat res.
—Ha canviat tot. Que “no ha canviat res”? Què?
—No tenen noms.
—Per alguna cosa sóc aquí.
—No, t'equivoques. No ets aquí.
—Ah, no?
—No.
—On sóc, doncs?

(Pausa.)

Et prometo que caminaré de puntetes. No faré soroll. Deixa'm pujar un momentet. Només per sentir com respiren. I si estan desperts els podria explicar un conte.

—No volen sentir cap conte.

—Però si a tothom li agrada que li expliquin contes. Podria dir: Hola, sóc la Rebecca, sóc la minyona. Us vull explicar un conte. Voleu que us expliqui un conte?

—No volen sentir / cap conte.

—Oh, sí, sí, Rebecca, explica'ns un conte! Ok. Nens i nenes: hi havia una vegada, una noia, una noieta molt espavilada, que estava malalta i necessitava medecines. Per això va anar al metge...

—Escolta...

—Va anar al metge i li va dir: “Doctor, doctor, tinc mal, necessito medecines.” Però el metge no n’hi va donar. Li va dir: “Vés-te’n, no puc perdre el temps, no tinc medecines.” Però ella hi va tornar i va dir: “Doctor, doctor, és que tinc molt mal, necessito medecines.” I aquesta vegada el metge va anar fins a la porta. Va tancar la porta amb clau. Va dir: “He de fer-te un reconeixement. Apuja’t la màniga.” Ella es va apujar la màniga, i el metge li va fer un reconeixement. Després, nens i nenes, va agafar un instrument per mirar-li els ulls. I un altre instrument per escoltar-li el cor. I quan ja li havia mirat els ulls i li havia escoltat el cor, li va demanar que es despullés.

—Rebecca.

—I quan ja estava despullada, ell li va dir: “Ara sí que veig que estàs molt malalta, necessites medecines.” I ella va dir “Em moriré, doctor?” “No—va contestar-li ell—, el que et passa és que tens els ulls molt foscos i la pell molt clara. La teva pell és tan fina que quan la toco així, amb els llavis, puc notar la sang circulant-hi per sota. Estàs malalta, això és tot el que et passa. Necessites medecines.” I el tractament va començar.

El tractament era molt fort, nens. Podia tenir lloc a qualsevol hora del dia o de la nit. A qualsevol part de la ciutat. A qualsevol part del seu cos. El seu cos... va esdevenir la ciutat. I el metge va aprendre a desplegar-la, com un mapa. Fins que un dia la noia espavilada va decidir que el tractament s'havia d'acabar, perquè com més medecines prenia, més en necessitava. I a més a més, havia decidit anar a passar una temporada al camp.

Això va fer enfadar molt el metge. Perquè, segons el seu punt de vista, havia hagut de violar totes les normes per ella. No només la mena de normes que teniu els nens: treure-us les sabates, rentar-vos les dents... sinó també normes adultes. Lleis. Havia violat totes aquestes normes, aquestes lleis i estava molt enfadat. Estava rabiós. Ets una puta, li va dir. Ets una mala puta.

En realitat hi va haver un malentès. El que per a la noia espavilada i mala puta era un tractament, per al metge—que evidentment també estava malalt, i també necessita a medecines—, per al metge era... què era? Una qüestió personal. Una qüestió humana. I per això / la va seguir.

—Escolta, Rebeca, escolta. El que / hem de fer...

—La va seguir. Es va endur / la *família*.

—El que hem de fer...

—Ok. Molt bé, sí. Digue'm què és el que / hem de fer.

—Perquè això té un límit... no el què hem de fer... però no veus que tot això té un límit? Que tot el que...

—Un límit?

— ... tot el que podríem... un límit, sí... aquesta nit... que ens pugui servir d'alguna cosa... no ho veus?. Que tot el que podem...

—Esperar. El que esperem aconseguir.

—Sí. No. No. El que podem... tot el que tu i jo podem... / *dir*.

—Aconseguir amb paraules.

—Sí. El que podem... exacte, aconseguir / amb paraules.

—Mira, no m'ho crec. Crec que això que dius no és / sincer.

- Vull dir aquesta nit, aquesta nit que tots dos estem...
- Jo no estic cansada.*
- ... que estem... això mateix, cansats, tan cansats que / no podem ni pensar.
- M'hi nego. El que es pot dir no té límits. L'únic límit que hi ha és el grau de sinceritat que estem disposats a utilitzar. *Jo no estic cansada. / Puc pensar amb claredat.*
- Doncs jo sí que ho estic. Tu has dormit. Jo he treballat. He / conduït.
- Va, digue'm què és el que, segons tu, / no podem dir.
- He treballat molt. No estic preparat per per tenir / aquesta conversa.
- Que no estàs preparat? Només digue'm això.
- Què?
- Només m'has de dir què és el que, segons tu, no podem dir.
- Com vols que et digui el que no puc dir? *Com?*
- Exacte. Sí. Perquè no hi ha / *res.*
- (en veu baixa)* T'hauria d'haver deixat al puto caminet.
- Què?
- T'hauria d'haver deixat al puto caminet.
- Deixat?
- Sí, això és el que hauria d'haver fet. *Deixar-te allà.*
- Vols dir per morta?
- Vull dir... sí, exacte... t'hauria d'haver deixat per morta.

Pausa.

REBECCA es posa a riure.

- Saps que es pensa que t'he fet un senyal? *(pausa breu)* La teva dona. Es pensa que t'he fet “un senyal”. Volia demanar-me dispulpes en nom teu. Que tendre, oi? *(pausa breu)* La veritat és que és bastant atractiva. Per què sempre deies que no era gens atractiva, que havies de tancar el llum? *(pausa breu)* Em / vas mentir.
- Has parlat amb ella.

—Em vas mentir. Què? Sí, he parlat amb ella, i tant. (*pausa breu*) Ei, no pateixis, se n'ha anat. Fa una estona. Ha agafat els nens i ha marxat. (*pausa breu*) Estaven tan adormits. I ella els abrigava d'una manera... Hòstia, com els abrigava.

(*Pausa.*

Es queden immòbils.)

No em facis mal.

—No t'estic fent mal.

Pausa.

RICHARD la mira.

—Doncs no em miris.

—No t'estic mirant.

—Doncs no em miris.

Es miren fixament.

(... TISORES)

V

Dos mesos més tard.

És diumenge al matí. El mateix espai, però transformat per la llum del dia.

Una finestra molt gran dona a l'exterior, al camp.

CORINNE està obrint sobres. En treu targetes de felicitació, les llegeix, les deixa en una pila.

Entra RICHARD amb un vas d'aigua mentre ella obre l'última targeta (la d'ell), per això CORINNE es gira i li diu:

- Gràcies.
- T'agrada?
- És això el que em *vols dir*?
- Si vull dir... què? Perdó?
- (*rient*) Això. Això.
- Mira, és que jo sóc metge, no sóc... no pretenc ser un... / *escriptor*.
- El que has escrit. El que has escrit aquí. Ho dius de debò?
- Sí. Bé... sí. És clar que ho dic de debò, això que / he escrit.
- Gràcies.
- Què?
- Gràcies*.
- És una promesa.
- La mantindràs?
- Què?
- T'he preguntat si la / mantindràs.
- L'estic mantenint. Ja ho *saps*, que l'estic mantenint.
- Et mantindràs net.
- Em mantindré... sí, completament net.
- (*Tos dos somriuen. CORINNE li agafa l'aigua. Pausa. Després fa un glop.*)
- Com està l'aigua?
- L'aigua?
- Sí.
- Boníssima. Fresca. Per què?
- De què té gust?
- Gust? De res.
- De veritat?
- Per què? De què hauria de / tenir gust?
- Abans et semblava que tenia gust. Quan vam arribar aquí.
- Això t'inquietava.
- (*riu*) El què?
- (*riu*) El gust de l'aigua. El gust de l'aigua t'inquietava.
- Que el gust de l'aigua m'inquietava? De què tenia gust?
- No tenia gust de res.

- Doncs per què m'inquietava? Ara no m'inquieta.
—Millor.
—I a tu?
—A mi no m'ha inquietat mai. Te'n porto una mica més?
—Què?
—Et porto més / aigua?
—Encara me'n queda.

*CORINNE es beu tota l'aigua. RICHARD li agafa el got.
CORINNE es posa a riure.*

- Què? Què et passa?
—És que estàs tan...
—Tan què?
—Tan... sol·lícit.
—Ah, sí?
—Sí.
—Sol·lícit.
—Sí.
—I això què vol dir?
—No saps què / vol dir?
—Digue-m'ho tu. No, no ho sé. No en tinc / ni idea.
—Tenir atencions. Vol dir tenir atencions.
—Ah, molt bé.
—No t'ho creus? (*Pausa breu. Tots dos riuen.*) Per què em mires així? No t'ho creus?
—No, és que... a mi em fa pensar... em fa pensar en alguna cosa relacionada amb el sexe.
—Sexe? No. Res a veure / amb el sexe.
—Pagar a canvi de sexe.
—No, no. Vol dir tenir atencions. Tenir atencions amb algú. És això ser sol·lícit. Tu et refereixes a sol·lícit de... / sol·licitar algú.
—Vols dir com un demandant?
—No, no vull dir com un demandant.

Riuén.

—Però no està pas malament, oi?

—El què? Pagar per sexe?

—Tenir atencions. No està malament que tingui atencions.

—Amb qui?

—Amb tu.

—No ho sé.

—No ho saps? Ho trobes mal fet?

—No ho sé.

(Pausa. CORINNE juga amb les targetes, aixeca els ulls, somriu.)

No, és clar / que no.

—Hauries d'ensenyar les postals.

—Què? No, no ho vull fer.

—Sí. Posa-les dretes, que es vegin totes. Posa-les així, / en fila.

—No ho vull fer. Em faran sentir vella.

—Tu no ets vella.

—*(lleuger somriure)* Però per què em mires / així?

—Vella? No, tu no ets vella. I t'estic mirant—si és que “t'estic mirant” d'alguna manera estranya—precisament perquè no ets vella. Sembles... encara sembles una noieta.

—*(riu)* Quina “noieta”?

—*(riu)* Sembles una noieta. No quina noieta. Sembles / una noieta.

—*(riu)* No vull semblar una noieta. Què passa si no vull semblar una noieta? On vas?

—A buscar una cosa.

—No vull més aigua.

—No és això el que vaig a buscar.

—Doncs què vas a buscar?

—*(divertit)* Ah?

RICHARD surt i s'emporta el got buit. Ella mira les targetes.

- Saps què he pensat? Estava obrint tot això i he pensat que m'agradaria rebre un taló ben generós d'algú que s'hagués mort.
- (*des de fora*) Què?
- Un taló. Un taló amb molt diners.
- (*des de fora*) Qui coneixes que es pugui haver mort?
- Tothom qui conec es podria morir. La gent es mor. Els meus pares. Els meus pares són un bon exemple d'algú que es / podria morir.
- (*des de fora*) Els teus pares... em sap molt de greu, però els teus pares no estan a punt de morir-se.
- M'agradaria que els meus pares s'estavellessin contra una muntanya a Amèrica del Sud i que no hi hagués supervivents. Així no patirien i deixarien d'enviar-me postalletes cursis / cada any.
- (*des de fora*) No les diguis, aquestes coses.
- Que no digui què, cursis? Què estàs fent / aquí dins?
- (*des de fora*) No diguis aquestes coses dels / teus pares.
- Puc dir el que vulgui dels / meus pares.
- (*des de fora*) Tu ja en tens, de diners. No en necessites. Vius en una casa gran, / al camp...
- Però no són diners de veritat, no són la mena de diners que / té alguna gent.
- (*des de fora*) A més, els teus pares no tenen res. Si es moríssin—que estic segur que seria després d'una llarga agonia—...
- (*riu*) No, calla.
- (*des de fora*) Sí. Coneixent-los... una llarguíssima (*torna a entrar amb un paquet*) agonia expressament premeditada, deliberada. D'aquesta manera tu no rebries res.
- Més aviat m'arribaria una factura.
- De fet sí, t'arribaria una factura.
- Una factura caríssima.
- Et quedaries sense res.
- Pitjor que res.

- Només amb el record de la seva agonia.
 —Va, para.
 —Et quedaries amb el record de la seva agonia i una factura en concepte de repatriació de les seves pertinences. Des d'algun lloc.
 —Ja ho sé.
 —Des de Xile.
 —Para.
 —O el Perú.
 —(somriu) Què és això?
 —És per a tu. És un regal.
 —No calia. No necessito cap regal.
 —És clar que necessites un regal. Obre'l.
 —Què és?
 —Obre'l.

Pausa. CORINNE comença a desembolicar el paquet. Sóta el paper d'embolicar hi ha una capsa de cartró. Dins la capsa de cartró, un parell de sabates.

Les sabates són sòbries i elegants, però a la vegada tenen quelcom de pertorbador (detall que és probable que no s'apreciï fins que CORINNE se les posi). Potser, per exemple, són una mica massa altes per a ella.

- Gràcies.
 —T'agraden?
 —Sembren molt cares.
 —Són molt cares. Posa-te-les.

CORINNE se les posa.

- Com és que sabies el meu número?
 —No sé el teu número. Vaig agafar una sabata.
 —Vas agafar una sabata?
 —Vaig agafar una sabata, sí, de la sabateria.

CORINNE s'aixeca.

—Com el príncep.

—Què?

—Com / el príncep.

—És veritat, sí. Del conte. Com t'hi trobes?

—No ho sé.

—Que no són còmodes?

—Són molt còmodes.

—Doncs què passa?

—Primer he de caminar-hi.

—Molt bé, doncs camina.

CORINNE camina. Es gira. Somriu.

—Què tal?

—Estàs transformada.

—(riu) Ah sí? En què?

—Que no t'agraden?

—És estrany.

—El què?

—Que em regalin coses.

—És normal que et regalin coses.

—Sí.

—És completament normal, Corinne, que et regalin coses.

—Sí, oi?

—Sí, és clar que sí. Ja ho saps. Et queden molt bé.

—Sí?

—Molt. Se't veu diferent.

—Això és el que vols?

—Què? Sí. No. Només vull que siguis feliç.

—Sóc feliç.

—És tot el que vull.

—Sóc feliç.

Pausa breu. CORINNE torna a caminar amb les sabates posades, es gira i somriu.

- Les puc tornar. Les puc canviar. O les pots tornar tu. Podem anar-hi junts a / tornar-les.
 —No ho facis. Per què les vols tornar?

Telèfon.

- No t'agraden.
 —M'encanten. De veritat. Gràcies. (*agafa el telèfon*) Digui? Sophie. Hola. Bon dia. Com estan? Han dormit? (*riu*) Ah sí? De veritat? Oh, això és fantàstic.
 No, és tot un detall. Un detall d'aniversari molt maco. T'has portat tan...
 No, t'has portat molt bé amb nosaltres.
 Doncs... en Richard m'ha preparat l'esmorzar... sí, i després he obert les targetes de felicitació... sí, i després he obert el regal.
 Unes sabates. M'ha regalat un parell de sabates.
 Sí. Precioses. Ara les porto posades. Pel que es veu estic transformada.
 No ho sé. Més aviat em fan sentir...
 —(*mentre la besa darrere el coll*) Decadent.
 —(Què?)
 —Decadent. Et fan sentir / decadent.
 —(*riu*) En Richard m'està dient que sóc decadent. (Para. Estic parlant amb la Sophie.)
 —Profundament decadent.
 —Res. Perdona. És que està una mica. (M'estàs distraient. Para.) És que està una mica... no em deixa / parlar.
 —(*s'aparta*). Pregunta-li si ha trobat els diners.
 —Molt típic, sí. Un segon... (Què?) Perdona'm un moment, Sophie. (Què?)
 —Ha trobat els diners?

- (Quins diners?) Hola? Sí. Res. És que en / Richard...
- Els diners. Els vaig deixar dins el pot.
- Em pregunta si has trobat els diners que et va deixar / dins el pot.
- Vaig deixar-li diners, només és això, dins el pot.
- (Diu que no calia.) És *clar* que calia.
- Només volia saber si els / havia trobat.
- Un error? Quina mena d'error?
- (*Mentre la SOPHIE ho explica, CORINNE s'ajup i es treu les sabates.*)
- Aha... ja... Ah sí? Bé, si això és el que et va donar, suposo que deu ser el que pretenia / donar-te.
- Em sentia generós. Vaig pensar que potser li agradaria sortir i / comprar-se alguna cosa.
- (*riu*) Segur que no volia *espantar*-te. Només va ser generós.
- Espantar-la? És clar que no volia / espantar-la.
- És *clar* que te'ls has de quedar. *Són* per a tu.
- Ha de quedar-se'ls.
- Has de quedar-te'ls, Sophie. Escolta: digues als nens que la mama... què et volia dir? Això. Digue'ls que la mama i el papa els...
- Vindran a buscar a l'hora de berenar.
- Els... troben molt a faltar i que els vindran a buscar a l'hora de berenar.
- Molt bé.
- Gràcies, Sophie. (*penja*) Per què li vas donar tants diners? M'ha dit que es va espantar molt.
- De què?
- De tants diners.
- De mi?
- No. Dels diners. De tu no. Tu li agrades.
- Com ho saps?
- Ho sé. Li canvia la veu.
- Què vols dir que li agrado?

- Només vull dir això, que li agrades. Li canvia la veu quan parla / de tu.
- Què vols dir, que coquetejo amb ella?
- Vull dir que ella coqueteja amb *nosaltres*. Ens distreu els nens. Ens frega el terra. No ens demana res.
- Això ho fa perquè ens menysprea. Et menysprea a tu i a mi i tot el que representem.
- Doncs té una manera molt estranya de demostrar-ho, i no crec que tu i jo “representem” res. La gent no “representa” coses, la gent...
- La gent no representa / coses.
- ... existeix.
- Què?
- La gent existeix, senzillament existeix. Potser el que et passa en realitat és que et menysprees a tu *mateix*.
- (riu) Per què m'hauria de menysprear a mi mateix?
- (riu) Noi, jo no ho sé. No sé perquè t'hauries de menysprear a tu mateix. D'acord, la Sophie és pobra, però té una casa, té un...
- Telèfon
- Un telèfon, un forn... Per tant, per què m'hauria de fer *sentir* malament? Sisplau, no em demanis que em / *senti* malament.
- No, no et demano que sentis res.
- Perquè no ho faig. No puc.

Silenci.

- Saps què he pensat? He pensat que podríem canviar la...
- La què?
- La distribució. La distribució de la casa. He pensant sobretot / en el pis de dalt
- Què li passa al pis de dalt? A mi m'agrada el pis de dalt. M'agrada aquesta casa. No vull / canviar-la.
- No dic que no m'agradi la casa, només dic que podríem canviar una o dues cosetes.

- El pis de dalt.
- Sí. Bé, sí... perquè la distribució actual / no és lògica.
- De qui ha estat idea, això?
- Què?
- Per què no és lògica? Per què hauria de ser / lògica?
- De qui ha estat *idea*? De ningú. Meva. És idea meva.
- D'en Morris? Ha estat idea d'en Morris?
- Fer reformes a la casa? D'en Morris?
- (riu) Sí. Una demostració de la seva set de control.
- (riu) És clar que no. *Què* has dit?
- (riu) La seva set, sí, de control.
- La seva set.
- Sí. Segur que te'n deus haver adonat. No em diràs que després de tot aquest temps encara no t'has adonat de la seva set / de control.
- La seva set de control? Escolta, només t'estic proposant canviar una o dues coses del pis de dalt, res més. La distribució del pis de dalt. Cosa que no té absolutament res a veure amb en Morris, t'ho puc ben assegurar. En Morris s'ha portat molt bé amb nosaltres.
- És clar.
- Amb tots dos.
- Sí. Va mentir.
- Em va defensar en el judici. No va / *mentir*.
- Exactament. Va mentir. Vas deixar morir un home i en Morris va mentir per tu.

Pausa. CORINNE es posa a riure.

- (riu) Què passa?
- Ostres, m'ha semblat que havies perdut el teu sentit de l'humor. He pensat: oh, no, finalment ha perdut el seu famós sentit de l'humor.
- Però de fet t'has equivocat.
- De fet m'he equivocat.

- De fet el meu famós sentit de l'humor es manté intacte.
—De fet el teu famós sentit de l'humor es manté extraordinàriament / intacte.
—Escolta. Què fem? Sortim?
—Què?
—Sortim. Anem a donar un volt amb cotxe. Sortim del mapa.
—Molt bé. D'acord.
—Podríem anar a les muralles. O fer un pícnic.
—Molt bé. D'acord.
—És que vivim al camp i mai...
—Ho sé.
—Mai...
—Sí. Tens raó.
— ... trobem el moment per fer...
—És veritat.
— ... per fer aquestes coses.
—Les muralles. El castell.
—Les muralles.
—Et refereixes a passejar per les muralles.
—Passejar per les muralles. Visitar el castell. Per què no hem anat mai a passejar per / les muralles?
—De veritat que no hem passejat mai per les muralles?
—Mai.
—Així em podria posar les sabates.
—Què?
—Que em podria posar les sabates.
—No, no, em sembla que no.
—No?
—Està moll.
—Moll?
—Ha plogut.
—Ah, sí?

Pausa.

- Et passa alguna cosa?
—No, no em passa res.
—Doncs sortim.
—És que ja *he* sortit.
—Diria que no.
—Jo diria que sí.
—Quan?
—Ahir al vespre. Vaig fer una excursió.
—Una excursió?
—Tu vas portar els nens a casa de la Sophie i jo vaig fer una excursió.
—No m'ho vas dir.
—Ah, no / t'ho vaig dir?
—Quina excursió?
(*Pausa.*)
Quina excursió?
—Per què?
—Ho vull saber.
—Vols saber què vaig fer ahir al vespre.
—Sí... sí, vull saber què vas fer ahir al / vespre.
—Tu vas marxar. Vaig tancar la casa amb clau. Vaig travessar el pati. Vaig pujar al cotxe. Vaig girar el retrovisor. Em vaig mirar al mirall.
—I com et vas veure?
—Còmplice.
—Ensenya-m'ho.
—(*somriu*) Què?
—Ensenya'm com et vas veure.
—Em vaig veure còmplice.
—Ensenya-m'ho.

CORINNE abaixa el cap, sembla que intenti fer alguna cara però es posa a riure.

- No puc.

- No ho pots fer?
 —No, es que ara mateix no m'hi sento.
 —No t'hi sents?
 —No. Còmplice? No. Per què / m'hi hauria de sentir?
 —I per què vas girar el mirall? Explica-m'ho.
 —Oh, per fer marxa enrere. Necessitava fer marxa enrere. O no, no ho necessitava, però ho vaig fer. Fer marxa enrere em va agradar moltíssim. Veure com la casa es feia petita em va produir un plaer immens. Es va fer petita tan de pressa. Abans que me n'adonés, el cotxe ja era a la carretera avançant a recules, i la casa em va tornar el somriure entre els arbres.

Pausa.

- Per tant, *tu* també somreies.
 —Bé, sí... ho deuria fer. (*somriu*) Segurament perquè el vespre era tan perfecte. Tan ple de llum.
 —Què vols dir, que el sol no tenia pressa per pondre's?
 —El sol... sí, exacte, no tenia cap pressa per pondre's i la lluna ja havia sortit. Estava tota plena de taquetes—això et farà gràcia—com un ou.
 —Quina mena d'ou?
 —Un ou gris.
 —Quina mena d'ou?
 —Un ou d'ocell, / és clar.
 —I després et vas posar a conduir.
 —Què?
 —Que després et vas posar / a conduir.
 —I després... sí, és clar, em vaig posar a conduir i em vaig allunyar de la casa. Quan vaig arribar al senyal indicador vaig girar a la dreta, i la carretera era tan llarga i tan recta que de seguida vaig saber que es tractava d'una carretera antiga. Sabia que no tenia res a veure amb mi, aquella carretera, aquella carretera tan antiga. De fet, no m'agra-

dava gens que fos antiga. No m'agradava que fos tan rec-ta. Perquè, al cap i a la fi, jo havia sortit a passejar amb cotxe sense cap destí, però aleshores... bé, ja t'ho pots ima-ginar, aquella carretera m'estava condicionant. Per això quan es va acabar em vaig sentir molt millor. Es va acabar en una mena de rec. Cap senyal, només un rec.

Pausa.

- I aquí es va acabar la teva excursió. Això és el que vas fer ahir al vespre. Anar fins a un rec.
- Què? No. Vaig baixar del cotxe... no, no, la meva excursió tot just acabava de començar. Vaig baixar del cotxe i vaig saltar per sobre del rec.
- (riu) Vas saltar per sobre del rec.
- Sí. Com una boja. I vaig començar a pujar la muntanyeta corrents. Vaig pensar: ostres, no havia corregut així, sense cap motiu, des que era una nena.
- Tot em voleiava... el cabell... la roba...
- No anaves vestida per al camp.
- No. M'havia oblidat del tot de vestir-me per al camp. El vestit em voleiava com una bandera i sabia que havia de tornar al cotxe, però també sabia que no tornaria al cotxe.
- Per què no vas tornar al cotxe?
- PER QUÈ NO VOLIA TORNAR AL COTXE. (*calmada*) No volia tor-nar al cotxe, no, perquè havia descobert el caminet.
- No s'assemblava gens a com me l'havia imaginat. No era el caminet d'ovelles o cabres, estret i enrevessat que m'ha-via imaginat. No. Era ... ample i ple de pedres. Pissarra. Bé, em sembla que era pissarra. Quan caminava feia un soroll, una mena de crec-crec. I aleshores és quan em vaig adonar... mentre caminava fent soroll per la pissarra... em vaig adonar que allà no hi havia res humà.
- Bé, jo hi era, és evident. Jo era humana. Però res més. Vaig fer una ullada per si trobava res humà. Perquè em pensa-

va que trobaria... no ho sé... un tros de filferro, o una bala gastada. Em pensava que veuria alguna bossa de plàstic enganxada a un arbust. Però és que no n'hi havia, d'arbustos. Em pensava que veuria una xeringa o un trosset de rajola enmig de la pissarra. O que sentiria... que en algun moment sentiria algun soroll humà a part del meu. A part dels meus peus. A part del meu cor. Un avió. O nens plorant. Però és que allà no hi havia res. Ja ni tan sols un caminet. Perquè el caminet—com la carretera—s'havia acabat. O es va... què va fer? Es va... “esvair”.

El camient ... sí, és això, es va esvair, i després només hi havia... mates d'herba. Per tant, havia de saltar—tot i que no calia—... havia de saltar de mata en mata. M'hauries d'haver vist saltant d'una mata a l'altra com una criatura, fins que vaig arribar a la pedra. Bé, n'hi dic “la pedra”, però el cas és que la pedra tenia braços, com una cadira. D'aquesta manera podies seure a l'interior de la pedra. Podies deixar reposar els teus braços damunt els braços de la pedra, i des de l'interior de la pedra, contemplar el paisatge.

Pausa.

—I com era el paisatge?

—Oh, el paisatge era preciós. Però la pedra estava molt freda. No crec que li hagués tocat mai el sol. Tenia por que se'm quedés clavada a la pell, com el glaç. I llavors va aparèixer en Morris.

—En Morris? Què volia?

—Ja, és el que li vaig dir. Vaig dir: “Hola, Morris? Què vols?” I ell va dir: “T'he estat seguint durant hores. No has sentit com et cridava? T'ha caigut això.”

—El què?

—Ja, és el que li vaig dir. Li vaig dir: “El què, Morris? Què m'ha caigut?” “El teu rellotge, és clar”, va dir-me. Aleshores, va agafar el rellotge per un extrem de la corretja

d'or i el va fer gronxar davant la meva cara, de manera que podia fixar-me en els detallets. Li vaig dir: "Em temo que hi ha un error. És molt bonic, però no és meu. És molt refinat, però no és meu." Llavors és quan em vaig adonar—i això et farà gràcia—que la pedra havia començat a devorar-me el cor.

Pausa.

—De veritat?

—La pedra havia començat a devorar-me el cor. Sí. Per què? Et sorprèn? Vaig dir a en Morris: "Morris, ajuda'm. Aquesta pedra m'està devorant el cor." Bé, no vaig dir-ho d'aquesta manera, així, tan calmada. Vaig cridar com una boja. Per això em va haver d'aguantar per les espatlles, per imposar una certa autoritat. I quan ja s'havia imposat, va dir: "Només és una pedra. No hi ha motius per cridar. Com vols que una pedra faci aquestes coses?" Vaig dir: "Jo no ho sé, Morry, però em pensava que potser tu m'ho podries explicar." Va dir: "Tens por?" I vaig contestar: "I tant, Morry, és clar que tinc por. No em puc moure i aquesta pedra m'està devorant el cor" Quan sigui capaç d'aixecar-me d'aquí, què passarà si el meu cor ja no hi és? Què passarà si m'he de passar la resta de la vida fingint amor? (*Sona el telèfon.*)

I en Morris va dir: "Estic segur que fingeixes amor molt bé. Estic segur que tots dos fingireu amor d'una manera impecable." (*lleuger somriure*) És tot un personatge.

—I jo no?

—No què?

—No sóc tot un personatge?

—Oh, sí, ets tot un personatge... un personatge, sí, sens dubte, però un personatge bastant diferent. Fes-me un petó.

El telèfon segueix sonant.

—Ja t'he fet un petó.

(*Pausa.*)

Ja t'he fet un petó.

—Doncs fes-me'n un altre.

Cap dels dos es mou. El telèfon segueix sonant.

(... PEDRA)

FI

COL·LECCIÓ EN CARTELL:

1	Antonio Morcillo:
Marta Galán:	<i>Dies Meravellosos</i>
<i>Estamos un poco perplejos</i>
2	Theresia Walser:
G. Giovannozzi i S. Gonella:	<i>Les filles de King Kong</i>
<i>A de Srebrenica</i>
3	Teresa Sanchez:
Ricard Gázquez:	<i>Meus amores</i>
<i>Niederungen</i>
4	Jean-Yves Picq:
Jeannine Worms:	<i>El cas Gaspard Meyer</i>
<i>El càlcul (exhaurit)</i>
5	Edward Bond:
Ferenc Molnár:	<i>No en tinc</i>
<i>Liliom (exhaurit)</i>
6	Jessica Goldberg:
Jean-Luc Lagarce:	<i>Refugi</i>
<i>Just la fi del món</i>
7	Enric Casasses:
Joan Castells i Albert Mestres:	<i>Do'm</i>
<i>Vides de tants (exhaurit)</i>
8	Lluïsa Cunillé:
Pau Miro:	<i>Barcelona, mapa d'ombres</i>
<i>Plou a Barcelona</i>
9	Andreu Carandell:
Victòria Szpunberg:	<i>A-dicció</i>
<i>Esthetic Paradise</i>
10	Jordi Prat i Coll:
Marc Rosich:	<i>Obra vista</i>
<i>Copi i Ocaña, al purgatori</i>
11	Joan Brossa:	<i>La xarxa</i>
<i>Aquí al bosc</i>
<i>Olga sola</i>

12

Atemptats contra la seva vida La societat coetània, allunyada tant de la natura com de la cultura, perd el nom de les coses, canvia el significat dels mots, trenca l'harmonia dels segles, es nega al contacte amb el cosmos, s'enfonsa en la seva pròpia barbàrie. Torna a perpetrar el genocidi. Viu en una terra devastada per l'horror, anestesiada pel *political correct*, torturada per l'embafadora retòrica del consumisme, assetjada per l'esclavatge dels crèdits bancaris. Els éssers humans s'han convertit en víctimes propiciatòries dels llibres d'autoajuda, del paternalisme de les oenegés, de la solidaritat impostada, del llenguatge subliminal de la publicitat, del narcisisme exhibicionista de l'art, del patriarcat social, del capitalisme globalitzat, tot plegat formes de violència perfectament legals. Amençats pel terrorisme dels dogmes i les grans multinacionals, objectivats en números de targetes de crèdit, trastocats per unes relacions deshumanitzades, els pacífics ciutadans esdevenen candidats a cometre les atrocitats més inimaginables o els atemptats més sagnants contra les seves pròpies vides o les dels altres. Formen l'obra disset esbossos ("arguments") que contenen, en potència, les històries "d'ideologia i d'amor" d'Anne, un personatge polièdric que representa l'esqueixada, tràgica o perversa ànima de l'ésser-humà-contemporani-occiden-

tal, del tot absorbit per la violència subjacent o explícita, institucional o claudes-
tina. Anne no sap on trobar l'autenticitat i s'objectiva a ella mateixa de manera
pornogràfica: encarna una personalitat múltiple que es reinventa escena rere
escena per assumir en la pròpia pell *els mals del món*. La condició argumental
de les escenes, dissenyades de manera independent i amb una textura pròpia,
essencialitza els ingredients bàsics de la faula per oferir-ne —en un joc metatea-
tral— una visió calidoscòpica, fragmentària, distanciada, lírica, que n'explosiona
la forma i el contingut en partícules representatives. Parteix de la conceptualit-
zació beckettiana i del distanciament brechtia per edificar una veu narrativa
que mediatitza les paraules dels personatges i les omple de suggeriments i mati-
sos. La narrativitat antirealista amb què dinamita conscientment el drama con-
verteix la veu narrativa en un impúdic *voyeur* més dels atemptats contra *la vida*.

El camp El món de la parella és com un barret de màgia ple de sorpreses
inesperades, un pont voladís que es manté inestable, un tàndem de funàmbuls
que treballen sense xarxa. Els anys de convivència sedimenten experiències vis-
cudes, forats negres inescrutables, confiances abusives, retrets ancorats en la
memòria, suspicàcies recíproques, mitges veritats o mentides. Cada parella és
un món ple de fondàries i de màscares. Si, a més, es tracta d'una parella de classe
mitjana que ha arribat a la quarantena, la relació és molt més complexa, inestable,
insegura: la majoria de les dones i els homes de quaranta anys en amunt acostumen
a patir depressions, fracassos, crisis d'angoixa, drogodependències, separacions, fu-
gides pseudoarcàdiques, aventures quimèriques. No res, tanmateix, que no sigui
humà. Martin Crimp recull l'herència de la dramaturgia pinteriana per entreteixir, a
El camp, una teranyina d'escaramusses i retorns, de llums i ombres, al voltant d'una
parella londinenca, Corinne i Richard (quaranta anys), que veuen trasbalsada la
seva vida, gairebé virgiliana, a la nova casa rural. Les seguretats d'aquest matrimo-
ni burgès, establert de fa poc al camp amb els fills, perillen amb la irrupció d'una
noia jove americana, de nom Rebecca (vint-i-cinc anys), que presumptament Richard,
metge de capçalera, ha recollit de la carretera en estat d'embriaguesa, però que en
realitat és l'amant d'ell. Al llindar de la maduresa, Corinne i Richard no acaben de
confessar-se la veritat en relació amb el (doble) triangle en què estan enxarxats.
Crimp anatomitza la tensa relació d'un matrimoni contemporani que, davant de
l'amenaça de perdre una estabilitat fal·laç, malda per apedaçar la trencadissa i refer
el ritual de la monotonia, ja no per alimentar l'amor, sinó per fingir-lo.

FRANCESC FOGUET I BOREU

ÍNDIX

Atemptats contra la seva vida	5
El camp	79

Primera edició: febrer del 2005

© Martin Crimp

Amb la col·laboració del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya

Edita: RE&MA 12 S.L.

reandma12@hotmail.com

Imprimeix: FET-B

Muntanya 30. 08026 BARCELONA

Dipòsit legal: B-3541-2005

ISBN: 84-934145-1-4

PVP: 5 €

amb la col·laboració de

Generalitat de Catalunya
Institució de les Lletres Catalanes